

КНИГА-ИГРА

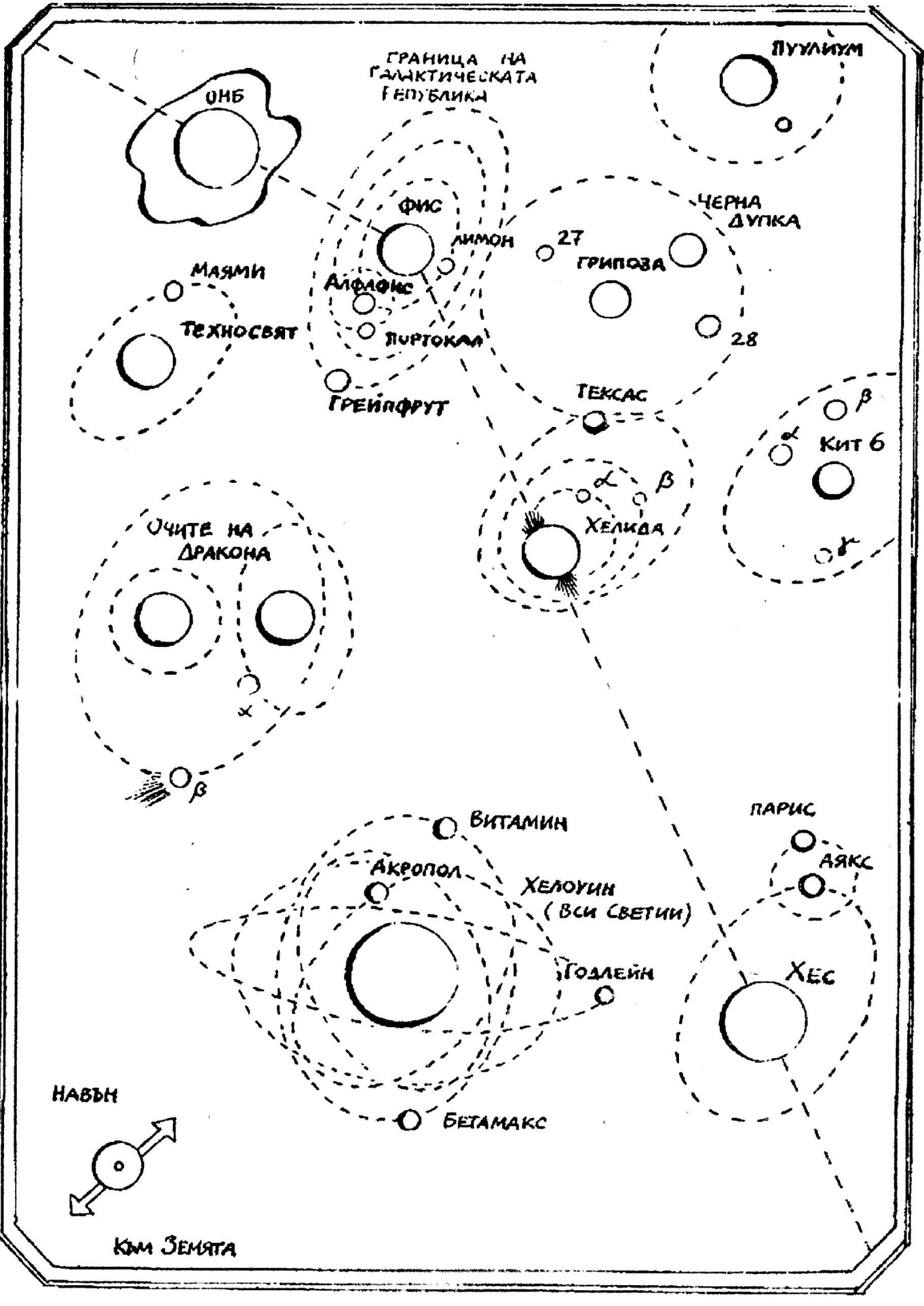
РОБЪРТ БЛОНД
ЕЙДРИЪН УЕЙН

Не вервайте на нивите
дету за нивите!
Потпис: Мухайт

ПАТРУЛ

3а3а

МЕГА

СЕНЗАЦИОННО ИНТЕРВЮ НА РОБЪРТ БЛОНД И ЕЙДРИЪН УЕЙН, ДАДЕНО ПО ПОВОД ИЗЛИЗАНЕТО НА “ПАТРУЛ ЗА АДА”

Блонд: “Патрул за ада” вече е факт, с ново оформление, преработена и допълнена с неизлезлите в старото списание части...

Уейн: Това е долна лъжа. По времето, когато е взето това интервю, книгата дори не беше дадена за печат.

Блонд: ...Как ще коментирате това?

Уейн (сериозно): Това е събитие, сравнимо единствено с юбилейната версия на “Междузвездни войни”.

Блонд: Кажете ни няколко думи за сюжета

Уейн (чете скришом от листчето в ръката си): Тази книга обединява в едно бесен екшън, главозамайващи обрати, убедителна характеристика на героите, заплетена криминална интрига и една красива любовна история.

Блонд: Твърди се, че текстът изобилства със закачки по адрес на други автори и произведения, някои от които — не особено дружелюбни.

Уейн (със справедлив гняв): Никой не може да твърди подобно нещо.

(Двамата автори светкавично разменят местата си.)

Уейн (намъкба фланелка на “Гъне енд Роузис” и посочва към надписа с широка усмивка, преди да продължи): Не можете да отречете, че в книгата няма и помен от игрална система, а дневникът липсва.

Блонд (слага си изкуствени мустаци в неуспешен опит да наподобява Стюърт Дарк): Не мисля, че това е недостатък. Погледнете “Изгубеният свят”, “Махабхарата” или “Братя Карамазови”. Нима те имат дневник? А губят ли от това?

Уейн (съблича фланелката и показва мускули): Опа!

Блонд (прекъсва го): Предлагам да оставим читателите на мира и да им пожелаем успех.

(Двамата се обръщат към читателите): Давай, Джърк!!!

1.

...3114 година, някъде в Галактиката.

Не се чуди какво е това “едно”, НЯМА ВРЕМЕ!

После ще ти бъде обяснено каква е мисията, сега си твърде зает да дърпаш лостове на дюзите, реактора и скоростите и да настъпваш педала на газта до ламарината. Трябваше да излетиш от това място преди няколко минути, когато от двете ти страни все още не се носеха две самонасочваиди се торпеда с ядрени бойни глави.

— Четири — казва Уили безпристрастно.

Натискаш бутона на проклетия генератор шестнадесет пъти, преди да проработи.

— Три.

Изпод плота се проточва тънка струйка син дим. Противопожарната уредба се разпищява. Бети я сритва, за да млъкне.

— Две.

БЪРЗО намери отнякъде едно зарче и го хвърли! (Ако не успееш, използвай таблицата в края на книгата.)

Всяко число освен 4 те изпраща на епизод 3. (Можеш да го откриеш след 2 и преди 4.)

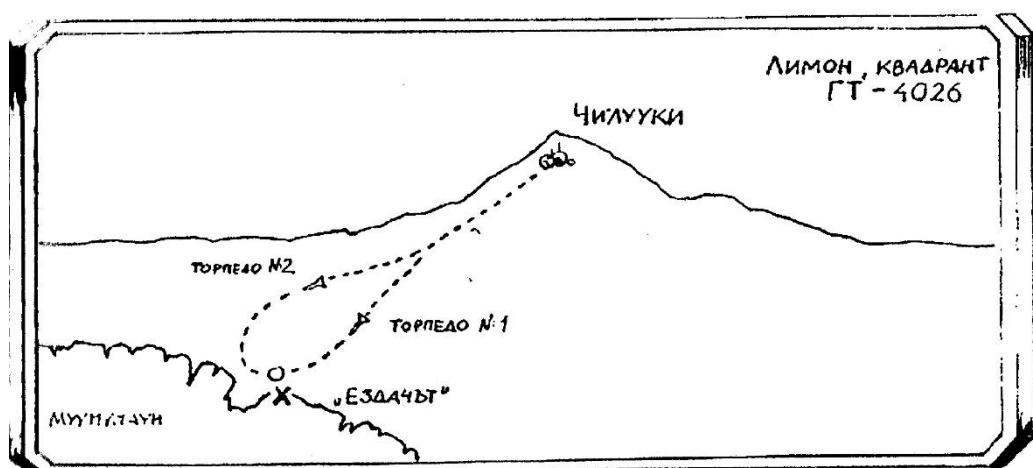
А с четворката мини на 2.

2.

Хм... Доста глупаво се получи.

Така и не успяваш да излетиш. Торпедата се блъсват в кораба от двете страни и съществуването на трима души и един патрулен катер завършва за миг в голям ядрен сандвич с гъбка. За съжаление в Галактиката през 3114 година нещата стоят именно така. Даже и не успя да разбереш каква е мисията.

Мини на 4.

3.

Двигателят измучава и катерът тромаво се издига на пръста над земята.

- Едно - казва тъжно Уили.

Превключваш от първа на шеста (чудно как не чупиш нито скоростната кутия, нито ръката си).

Корабът подскача на място и изхвърчава като тапа, подгонен от растяща оранжева ядрена гъба. Караш така, докато излизате от атмосферата, после рязко завиваш и потокът радиоактивен прах се стрелва нагоре покрай вас. На косъм!

- Май се измъкнахме — казва някой. Съдейки по гласа, ти.

— Отново — отбръща Бети. — Но ако следващия път не успееш, ще си подам оставката.

Ухилваш се и се вторачваш в мастиленочерната вселена зад илюминаторите.

А колко просто започна всичко...

Мини на 106.

4.

Приключението ти достигна кофти край. Не се отчайвай: по закона на вероятностите много по-често ще попадаш на такива, вместо на единствения що-годе щастлив завършек.

Можеш да опиташ отново на 1.

Личният ни съвет е да захвърлиш тази книга и да не опитваш повече.

5.

“Най-големият проблем на полицаите от Лимон са контрабандистите. Най-големият проблем на полицаите от Хелида Алфа също са контрабандистите. Най-големият проблем на полицията във всяка гранична звездна система изобщо са контрабандистите. Създадени са километрични списъци със забранени за транспорт стоки, но действията на полицаи в повечето случаи се свеждат до: “щом корабът е частен и се опитва да пресече границата, арестувай го.” Престъпниците отговарят с принципа: “щом видиш ченге, гръмни го.”

Мисията ви се съдържа в това да издирите и арестувате Езъл Мухата, полулегендарна личност, за която се говори, че може да прекара цяла планета през митницата. Ако сте чували нещо за Ал Капоне, повдигнете го

на квадрат, а резултата — на куб, за да получите някаква представа за Езъл Мухата. Ако въобще съществува и някога бъде заловен, то присъдата му вероятно ще възлезе на около 4000 години тежък тъмничен труд плюс глоба от порядъка на квадрилионите.

Информация за него няма, но логично би било издирването да започне от пограничните райони, известни като контрабандистки свърталища — а това са горе-долу всички погранични райони.

Няма смисъл да се предупреждава колко орасна е мисията ви, тъй като всяко предупреждение би било сериозно подценяване на действителната ситуация.

Приятна работа! Върнете се на 105.

6.

Уилиам Морн: 26, 185, 90.

Кариера: В полицията работи от три години, година и половина като патрул с теб. **Особености:** Малко странно чувство за хумор и известни психологически проблеми.

Цивилно образование: фокусник и гълтач на огънове.

Специалности: стрелба и ръкопашен бой.

Служба: бордови инженер и стрелец.

Върни се на 106.

7.

Елизабет Хънъуел: 22, 170, 85-65-86, 52, 13.5, A4.

Кариера: В полицията от половин година, изцяло в твоя патрул. **Особености:** Жизнерадостна, приятна, не губи самообладание.

Цивилно образование: медицина.

Специалност: електроника, програмно осигуряване и комуникации.

Служба: свръзка, програмиста и навигатор.

Върни се на 106.

8.

Тобиас Джърк: 31, 182, 85.

В полицията от пет години, от две като капитан на патрул.

Цивилно образование: магистърска степен по древна литература.

В катера ти си шефът (и освен това пилот).

Върни се на 106.

9.

Неприятна изненада. Първата гаврътната чашка те изпраща под масата.

Върби на 27.

10.

В този момент пристигат Бети и Уили, за да се възхитят на улова ти. Двамата артилеристи са типични представители на табърската раса — коренното население на Бетамакс. Табър с такава професия наистина представлява рядкост, като се вземе предвид, че деветдесет процента от тези същества са или оператори на пишеща машина, или картоиграчи.

Мини на 71.

11.

— Предполагам, че в такъв случай се казва “Победата е наша!” — обаждаш се, докато влизаш в маневра за кацане.

— В такъв случай се казва “Видяхме им само пушека” — внася яснота Уили.

Претърсват основно целия район (т.е. те двамата претърсват, докато ти “охраняваш катера”), но всичко, което откривате, е огромен, все още мокър надпис с червен спрей върху една от стените, гласящ “Езъл ще победи!”. Напускате Чилууки със смесени чувства и се заемате с нещо наистина трудно — изработване на тактика.

Мини на 36.

12.

Съдбата получава инфаркт, щом решаващ да застреляш трикилометров пустинен червей с бластер, който не може да убие, и кокошка, ако не изпразниш цял пълнител по нея. Използвай състоянието й (на съдбата, де) и може би ще успееш:

От 1 до 3 — мини на 122.

От 4 до 6 — прехвърли се на 117.

13.

Разговорът постепенно замира. Най-сетне ревът на форсиран двигател известява, че Бети е готова с нейната част от плана. Тогава се случва нещо, което никога няма да забравиш. С див крясък Уили скача на крака, обезоръжава приятелчето на Кобрети с три точни ритника и хвърля самия Кобрети под масата с хватка от джудо.

Остава ви само да бягате на 33.

14.

Горе-долу умно! Бети успява да излъже шифровата ключалка на кораба, без да задейства алармената инсталация, докато ти оглеждаш терена с бластер в ръка. Двигателят мощно изръмжава и сега само от Съдбата зависи дали ще успеете да качите и Уили и откраднатия катер.

Хвърли един зар и свери резултата с това:

Единица — прехвърли се на 34.

Всичко останало — мини на 33.

15.

Разпръскват се и прекарват около половин час, сврени в разни вонящи дупки. Лично на теб това скоро ти омръзва, затова се измъкваш от скривалището си и се връщаш до катера, като небрежно си подсвиркваш. Там, за своя неприятна изненада, заварваш Бети и Уили да се целуват като пубертети, седнали на кърмата на кораба.

— Какво правите тука бе? — възкликваш смаяно.

— А ти? — казва нагло Бети, измъква отнякъде дълго цигари и запушва с вид на жена-вамп.

Уили скача на земята, запретва ръкави и изрича сурово:

— Искате да кажете нещо на годеницата ми, господине?

— Разбира се! — отвръщаш възмутено. — Да си гледа работата, а не тебе!

— Ще си платите за това! — просъсква Уили и те напада с юмруци, по които проблясват златни пръстени.

— Хей! — извиква някой зад гърба ти и Уили изчезва.

Обръщаш се и виждаш Уили да ти маха отдалеч.

— Не знаех, че се занимаваш с боксиране с въображаеми противници — обажда се развеселено Бети. Цигарето е изчезнало.

— Тук става нещо — казваш разтревожено. — Току-що имах халюцинации.

— От слънцето е — обяснява Уили добродушно. — Нещо не излезе от чакането в засада, капитане.

— Така е — съгласяваш се. — Какво ще правим сега?

Нали не очакваш сериозно те да ти кажат? Решавай, капитане:

Ще се приберете в катера, с оглед да почакате още малко и вече да си тръгвате — на 89.

Или ще претърсите древния град в пакет, надявайки се да е поне отчасти реален — на 38.

16.

Ситуацията е следната: корабът на капитан Кобрети е навън, на паркинга, а самият капитан Кобрети, опасният му придружител и вие тримата сте вътре, на обща маса. Тактиката е ясна: един или двама трябва да останат вътре, докато другият (или другите) отворят и подкарат кораба, и после да се добере (доберат) до него жив (живи) и преди - собствениците му. Остава да оформиш екипите:

Ти оставаш вътре, Бети отива отвън заедно с Уили — на 65.

Бети остава вътре, ти и Уили излизате — на 62.

Уили остава, ти и Бети отивате при кораба — на 14.

Ти отиваш сам навън, те двамата остават — на 47.

Бети излиза сама, вие с Уили оставате — на 35.

Уили отива сам, ти и Бети оставате — на 92.

17.

Що за глупост, Джърк?!

Е, стреляте известно време с бластерите, но хлебарката явно схваща попаденията като приятно гъделичкане — ако мутиралите хлебарки изобщо имат гъдел: Приключението ти свършва дотук.

Ако търпението ти е по-голямо от мозъка, започни отново от 1.

18.

Първата гаврътната чашка изпраща Уили под масата. Тълпата изревава ядно.

Иди на 27.

19.

— Ваш ли е катера отвънка? — отново пита Моли Дирижабъла, малко по-ядосана отпреди. — Регистрация БЖЙ 062422844!

— Да — повтаря радостно Уили.

— Не! — отричаш отчаяно.

— Да! — намесва се с твърд глас Бети. — С какво можем да ви помогнем, госпожо?

— Ами с двайсет хиляди кредита — отвърща ведро огромната четиригърда съдържателка на "Бърлогата". — За поправка на покрива и всичко останало.

— Двайсет хиляди кредита! — хващаш се за сърцето. — Нямаме толкова пари. Ами че то целият катер струва толкова!

— Именно — кимва весело Моли. Край нея неусетно са се материализирали няколко въоръжени субекта, които е по-здравословно да не бъдат описвани. — Ще ми оставите катера за обезщетение.

В следващите мигове Уилиам Морн извърши най-големия поглед в живота си.

— Добре бе, сладур! — изисква се Моли, когато той спира да шепне в ухото ѝ и сваля ръката си от кръста ѝ, но не престава да я фиксира с похотливо-прелъстителния си поглед, който му е толкова присъщ, колкото вампирски зъб на мериносова овца. — Ще ти направят тази услуга. Момчета! — обявява на висок глас. — Ще има състезание!

Клиентелата изревава в дружен възторг, опразва дансинга и започва ожесточено да прави залози, преди още да знае условията.

Привикваш Уили.

— Какво направи ти, бе?! — цапваш се в челото.

— Омаях я! — казва Уили, който сега изглежда не по-малко удивен от теб. — Не знам как стана! Ще ни даде шанс. Ако победим в единоборствата, ще ни пусне да си вървим и дори ще ни каже къде е Езъл, а пък...

— Чакай, чакай! — изръмжаваш отведнъж. — Какви единоборства?

— Първият ви противник, ченгенца! — съобщава Моли, докато на дансинга излиза изтъкан от мускули и белези двуметров тип, озъбен в

злокобна усмивка.

— Мохк Изкормбача!

— Уилиа-ам!!! — изреваваш.

Колкото и да не ти се иска, мини на 44.

20.

Нямате повече работа тук. Основното претърсване на района само ви изнервя дотолкова, че за миг се поколебаваш дали да не пуснеш още едно-две торпеда към Муунитаун. Евентуалната информация за местонахождението на Езъл ви се изплъзна по доста глупав начин.

Мини на 36.

21.

След около половин час навлизаш в района на обсерваторията, а след още половин час прокрадване, пълзене и вървене по чорапи около изоставените съоръжения излизаш в гръб на двете торпедни установки, насочени към Муунитаун. Два кльощави зелени изрода с гумени каски и пилотски очила клечат край тях и се пулят в окулярите на оптическия мерник.

— Стига вече, Емилио — казва сле малко единият и се изтяга по гръб, облягайки глава върху седемнайсетте си ръце. — Изпуснахме ги. Не са толкова тъпи, че да се върнат.

— ТОЛКОВА тъпи сме — изричаш зловещо, напускайки укритието си. — Горе ръцете! Всичките!

Мини на 10.

22.

Черната кутия е едно от онези “нещица”, за които говореше полковникът. Това е миниатюрно електронно приспособление, свързано с всички възможни сензори и датчици по катера и снабдено с изкуствен интелект с цел екстраполиране и дедуктивно-индуктивен анализ на събитията. За съжаление можеш да го използваш само веднъж.

Върни се на 82 и решавай.

(Топсекретна информация: Кътатан-оп авбярт ит ад амян, йавзлопси я ербод-оп.)

23.

— Да не насилваме късмета си — отреждаш мъдро.

Двамата се съгласяват с учудващо желание.

— Най-добре да се върнем в кръчмата — продължаваш, въодушевен от подкрепата, преди да си спомниш, че след прякото попадение на две ядрени торпеда, от “Ездачът”, че и от Муунитаун, едва ли е останало много.

— Трябва да действаме, а не да киснем по баровете — изказва се Бети.

— Мухата няма да ни кацне сам.

— Ами да действаме — свиваш рамене и включваш картата на стената.

— Изборът е ваш!

Мини на 36.

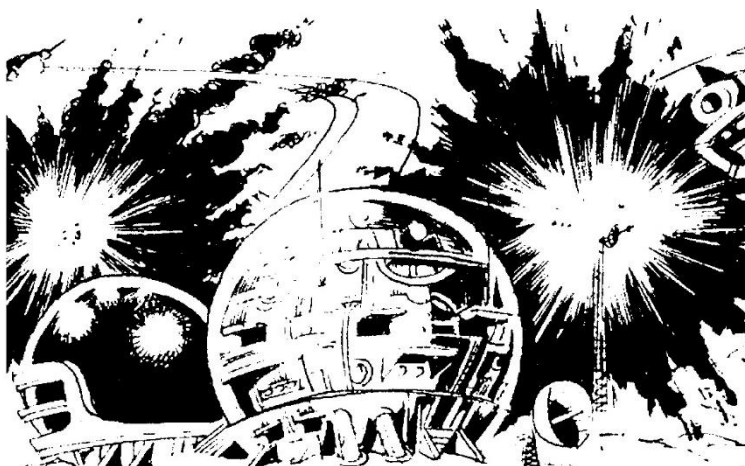
24.

Патрулният катер, връхлитащ сред огън и дим от небесата над притихналата обсерватория, представлява красива гледка. Още по-красива гледка би представлявал, ако бяха изстреляли поне едно торпедо, но Грунтщомпф — Богът-покровител на калпавите пилоти — явно бди над вас.

— Стреляй! — изреваваш.

— По какво? — обижда се Уили.

— Стреляй да става патаклама!

Уили свива рамене и се вживява в унищожителен плазмен залп, който разпилява половината обсерватория и уверено пропуска излитания в този момент реактивен скутер. В следващия момент пилотът на ревящата

допотопна машина превключва на хиперскорост и скутерът се изгубва между измеренията със звук, удивително наподобяващ излитането на коркова тапа.

Ще го преследваш ли — на 42, или ще кацнеш там, откъдето той излетя — на 11?

25.

Да се измъкнеш на косъм от нещо, за да се натъкнеш малко по-късно на същото това нещо, изглежда доста тъпо, нали? Това се случва на тези, които не си четат хороскопа за деня.

Върви на 4.

26.

Приземяването е твърде рисковано, както винаги, и отново те поставя пред въпроса дали не трябва по-често да се възползваш от очевидния си късмет в някоя от хазартните игри, които през 3114-та държат шейсет и седем процента от brutния Галактически валутооборот. Грунтшомпф, Богът-покровител на калпавите пилоти, явно продължава да бди над теб.

След минути катерът е умело замаскиран със сух храсталак, защото енергията за Камуфлажното му поле е на бюджетен отчет, а малкият боен отряд е в готовност за атака. Предстои ти да избистриш тактиката на операцията. За начало:

Ще се разпръснете — на 108.

Или ще се движите в пакет — на 80.

27.

- Ха-ха! — казва Моли. — Май загубихте!

Свестявате се в пустинята. Съдейки по главоболието и отдалечаващия се към хоризонта патрулен катер, става ясно какво сте пропуснали.

Върви чак на 76.

28.

Долен използвач такъв! След всичко, което Бети направи за теб, се надяваш на още?! Отивай на 27!

29.

— Все още нищо не се знае! — изкрясква Моли. — Остава Скачането на Въженце! Къде е Олайджуон Олайджуон?

Един от вентилаторите в ъглите спира и тогава виждаш, че това всъщност е висок негър с потник на "Хюстън Рокетс", който досега е скачал на въженце.

Кой ще изпробва късмета си в последното изпитание?

Ти — на 86.

Уили — на 57.

Бети — на 28.

30.

Суонг — обобщено име на коренните жители на Алфа от Очите на дракона.

"За да наречеш някого истински суонг е напълно достатъчно той да има болезнено жълтозелен цвят и болезнено чувство за справедливост. Поради изключителното расово многообразие на Алфа от Очите на дракона е излишно да броите крайниците и главите му и да проверявате дали има гребен на гърба но цветът и чувството за справедливост са общи за всички истински суонзи и нямат аналог в познатата ни Вселена."

Из изказването на фюрера на Суонгската расова партия, Андролф Хитър, пред Галактическия конгрес от 3102 година.

"Тъп като суонг."

Из изказването на председателя на Галактическия конгрес от 3102 година, непосредствено след изказването на Андролф Хитър.

Върни се на 99.

31.

Толкова ли не разбираш от майтап? Върни се на 118 и избирай отново, капитане.

32.

Тези от Техносвят май не си поплюват много.

— “Превишавате критичното време в зоната на Гехносвят, край” — изръмжава радиото. — “Напуснете незабавно! Край!”

Ще се откажеш и ще си тръгнеш — на 100.

Ще продължиш да висиш където си, надявайки се да ни впечатлиш с твърдоглавието си — на 40.

Ще щурмуваш — на 94.

33.

Корабът, който капитан Маргарит Кобрети използва вместо патрулен катер, е “Додж” модел 38 иодина — невероятно стара, но могъща машина с класически линии и нитроглицеринов двигател. Тайните й приспособления могат да учудят дори полковник Полковник и неговите специалисти, но да се върнем на въпроса.

Скачаш вътре след екипажа си в последния момент, тръшваш се на пилотското кресло и форсираш двигателя до дупка — а при нитроглицеринов двигател близо до планетарна повърхност това значи много. “Веселият пич” и нещастният суонг изведнъж и завинаги са изтрити от лицето на тексаската пустиня... но, грубо казано, те са добра цена за най-злия полицаи на 3114-та година и приятелчето му, които загиват в адските пламъци на собствения си кораб.

Побързваш да изведеш “Додж”-а в околопланетна орбита и се обръщаш към екипажа си. Още дишат тежко, но по лицата им се чете основателна гордост.

— Тъй — казваш доволно. — А сега накъде?

— Към Техносвят — отвръща Бети.

— Техносвят? — Възкликваш учтиво.

— Не помниш ли? Капитан Кобрети спомена, че Езъл Мухата е там — обяснява тя. — Провери в епизод 91, ако не вярваш.

Проверяваш. (Виж и картата, за да се ориентираш по-нататък.)

— Добре де — казваш примирено. — Към Техносвят. Но държа да ти напомня, че Маями не е лъжица за всяка уста, а и Техносвят не е цвете за мирисане.

— Така е — съгласява се Уили. — Там и от пиле мляко се намира, но хората са казали: “Не е луд този, който изяжда два зелника, а онзи, който

му ги дава.”

— Бог Високо, цар далеко — въздъхваш. — Но нали знаете: “Пилците се броят наесен.”

— Да не избързваме — кимва мъдро Уили. — Око да види, ръка да пипне.

— Абе вие няма ли да престанете с тези поговорки?!

— Добре де, добре. Не се ядосвай — усмихваш се на разярената Бети. - “Да се ядосваш, значи да наказваш себе си за грешките на другите.”

Мини на 102.

34.

Планът ти се пропуква с главоломна бързина. Случва се неописуем гаф, в резултат на който капитан Кобрети и зловещото му приятелче ви сварват по бели гащи. Малко след нелепата ви и трагична смърт полковник Полковник осъжда на огромна глоба компанията-производител на униформените ви панталони, по обвинение “склонност на продукта да се свлича и препъва полица в най-неподходящия момент.”

Мини на 90.

35.

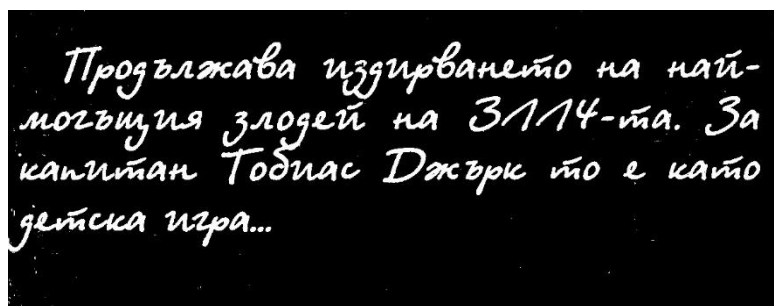
Умно, Джърк! Елизабет с лекота ще се справи с шифровата ключалка... И все пак остава проблемът с вас двамата, останали в компанията на най-опасния човек в униформа за 3114-та година и приятелчето му с трите бластера.

Ще ти трябва известна доза късмет. Опитай го!

От 1 до 5 — мини на 13.

Шестица — прехвърли се на 34.

36.

Продължава издирването на най-мощния злодей на ЗМЧ-та. За капитан Тобиас Джърк то е като детска игра...

Продължението в следващия епизод.

37.

Огнените лъчи на Хелида плисват патрулния катер, когато с една ловка маневра излизаш от сянката на астероида, зад който прекарахте последните няколко часа. Никакви самонасочващи се торпеда, никаква видима заплаха. Нищо.

— Готови за кацане? — обръщаш се към останалите в кабината, след като с внимание проследяваш как спътникът Алфа се забива сред гигантски плазмен гейзер в звездата, следвайки орбитата си.

— Наистина ли се налага, капитане? — усъмнява се Уили.

— Тексас, най-вероятно, е скривалището на Езъл Мухата — обясняваш за стотен път. — Това е външна планета в гранична система, почти не е населена и, общо взето, е място, където първо се стреля, а после се пита.

— Това някакси не ме въодушевява — отново се осмелява Уили.

— Бети, дай ми набор за кацане — изръмжаваш, докато наблюдаваш как Алфа изхвърква от Хелида в букет от протуберанси. — Аз съм капитан тук, да го вземат мътните!

Бети чуква няколко клавиша по пулта и вдига очи към теб:

— Карамба! Някой е изтрил точно тези данни!

Уилиам отвърща на погледа ти с физиономия на младенец. Е, небръснат от четири дни младенец.

— Има нещо на мястото им — добавя Елизабет, втренчвайки се в компютърния екран. По нежното ѝ лице играят зловещи отблясъци. — “Не съм туг, тъпац! Потпис: Мухатъ.”

Изохкваш и минаваш на 48.

38.

Всъщност какво очакваш да намериш?

Сврѣхмодерната вила на Езъл Мухата, издигаща се наред руините на пустинята и обявявана от призрачен вятър — на 113.

Затрупаното под тонове пясък и камѣнаци могѣщо и ужасяващо чудовище, което ревностно пази тайните на изоставения град — на 103

Нищо, разузнаваш само за да си убиваш времето — на 51.

Ако нещо в този епизод не ти се струва съвсем наред, може би ще си го обясниш, щом прочетеш разясненията в епизод 79. (След това ще можеш да се върнеш тук и да си избираш колкото искаш.)

39.

Спокойствието се оказва твърде относително. Приземяваш катера с трясък, който може да събуди и мъртвите, и по всичко личи, че точно това е станало. Уили, който като че ли е запазил самообладание в по-голяма степен от теб и Елизабет, вади тампони за уши от джоба си и внимателно си ги поставя. После всички закрепвяват в хор.

Първо около и през катера минава една сюрія арабски халифи на летящи килимчета, предвождани от джин в бутилка от швепс. Сетне между две дюни се задава презокеански крайцер, блѣсва се в ледник, чупи се през средата и потѣва, пускайки мехурчета.

— “Титаник” — забелязва Бети.

След крайцера във водата скачат дузина пингвини, точно навреме, защото водата изчезва и на нейно място се прѣква малък град от полуразпаднали се къщи с кръгли покриви и джамии със срутени минарете. Със затаен дѣх зачакват следващия номер, но такѣв няма. Градът се заинатява и остава на място сред виещия пустинен вятър.

— Джанадран — прошепва Бети и щраква с прѣсти. - Как не се сетих по-рано?

Поглеждаш я кисело.

— “Призрачен град”! — възкликва тя. — Точно това означава на местния език: “Призрачен град”.

— Само това ни липсваше — измѣрморваш, но без да влагаш особени чувства.

В последно време употребяваш тази фраза по-често и от “Какво, по

дяволите, става?!"

— Какво, по дяволите, става?! — осведомява се Уили.

Мини на 114.

40.

Груба грешка! Самонасочващият се Комбиниран Ужасно Могъщ Лъч на Техносвят те намира с лекота и от "Додж"-а на капитан Кобрети не остава и прашинка. Свръхбогатите от Маями старателно пазят спокойствието си.

Мини на 90.

41.

— Чували ли сте за Джанадран? — пита Моли Дирижабъла.

— Не — казваш.

— Езъл е там. А сега изчезвайте!

Мини на 58.

42.

Опитвал ли си някога да преследваш кораб, съоръжен с хиперпространствен двигател, без ти самият да разполагаш с такъв? Не? Тогава приеми на доверие информацията, че това е абсолютна глупост, и мини на 11.

43.

— Окей, Бети, включи я — казваш накрая. — И я накарай да проследи траекторията на торпедата обратно до мястото на изстрелване.

— Готово.

На дисплея на компютъра ѝ блесва картосхема в крещящи цветове:

- "Ездачът" е онази долнопробна кръчма, в която пихме седнали — разсъждаваш на глас.

- А Муунитаун е онзи долнопробен град, в който пихме отседнали — подигравателно измърморва Уили.

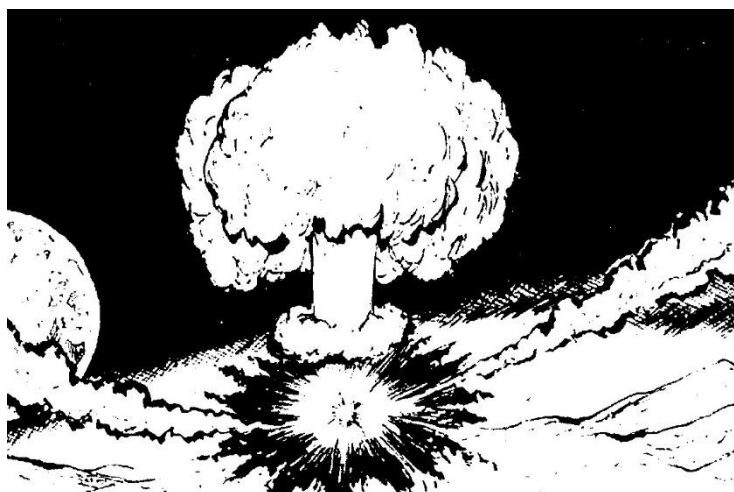
- А Чилууки? — продължаваш, без да му обърнеш внимание.

- Е един долнопробен връх на тридесетина километра от града — казва Бети, вече проверила в проспекта “Посетете Муунитаун”, вероятно задигнат от кръчмата. — Пише, че едно време там имало обсерватория, но я зарязали.

- А сега има торпедни установки — отбелязва Уили.
Помълчавате.

— Към Чилууки? — предлагаш.

- Хъм — казват и двамата.
Пак ти решаващ:

Ще слезете от орбита към Чилууки — на 81.
Или не — на 23.

44.

— Ръкохашен бой, а? — казваш с треперещ гласец, молейки се да си прав. — Надявам се, че се спазват някакви правила?

— Ръкопашен бой?! — изхилва се гадно Моли и всички наоколо се затрисат в зловещ гръмогласен смях. — Цивилизацията е далеч, господинчо. Тук не само правилата, но и игрите са други...

На прага на припадъка си.

— Плетене на една кука! — обявява Моли и залата гръмва в аплодисменти.

Моли вади отнякъде пластмасова кука и кълбо прежда и изплита демонстративно няколко реда с бързината на картечни откоси.

— Ще ви скапя! — заявява.

Продължи на 104.

45.

Оставате в катера не повече от две минути. После нещо избухва и светът се изпълва с оранжеви пламъци.

— М-м? — казваш, дъвчейки една шепа пясък.

— Катерът го няма! — повтаря огорчен Уили.

Оглеждаш се, като се мръщиш от болка. Екипажът ти не е в най-добрата си форма — нещо напълно обяснимо, след като сте претърпели избухването на патрулния си катер, седейки в него. От самата машина са останали дамо няколко разнебитени обгорели останки, които и вие самите конкурирате доста успешно.

Мини на 76.

46.

— Момент, край — казва Бети и доста сполучливо започва да имитира смущения във връзката. — Кодът... хррр-пиииууу... осем... пррр... край... дррр... „

Номерът можеше и да мине... но не и 6 3114-та година.

— “Какви са тези глупости, край” — казва радиото. — “Разполагаме с уредба за изчистване на сигнала, тъпанари такива, край! 'Чупката! Край!”

Елизабет се усмихва сконфузено и се свива в креслото си.

Остава ти да се откажеш — на 100.

Да щурмуваш Маями (без да забравяш, че огневата мощ на Техносвят няма равна на себе си в Галактиката) — на 94.

Или да се помотаеш още малко, докато измислиш нещо по-умно — на 32.

47.

Хм... сигурен ли си, че можеш да отваряш шифрови ключалки, свързани с алармена инсталация? Провери шанса си:

Нечетно число — иди на 66.

Четно — мини на 33.

48.

Кацането, както и да го погледнеш, протича стандартно. Без данни за скоростта на въртене на планетата и атмосферните условия, без насочващ лъч и писта се налага да го проведеш “по усет”, както се казва на жаргона на опитните пилоти. И ако продължим със същия жаргон, “ставаш за смях на кокошките”. Катерът се стоварва върху някакъв ултраламаринен покрив, плъзва се с адско скриптене и искри по лекия наклон и рухва на твърда земя. Писъците на Уили и Бети стихват.

— Добре дошли на Тексас — измърморваш и натискаш бутона за разхерметизиране. Мини на 83.

49.

Уили явно няма да престане да те изненадва. Колкото и невероятно да изглежда, той наистина се противопоставя на Мохк и след изтощителна петчасова борба, по време на която половината зяпачи припадат от възмущение, го побеждава сред оглушителните възглasi на останалите. Мохк избърсва една кристална сълза, чупи ритуално куката си и си поръчва Двоен Зверски Коктейл. Моли извиква група носачи, за да опразнят дансинга от тоновете пуловери, терлички и бебешки ританки. Уили идва при теб, уморен до смърт, но сияеш от щастие.

— Как? — успяваш да попиташ.

— Като малък исках да съм момиче — стеснително обяснява лавроносецът.

Мини на 70.

50.

Неведоми са пътищата Божи! Олайджуон Олайджуон внезапно се спъва и си изкълчва глезена. Победата е твоя!

Мини на 41.

51.

Поемате из руините на древния град с ръце в джобовете и Джанадран ви го връща тъпкано, като не ви предлага абсолютно нищо за гледане, арестуване или застрелване. След известно време свивате рамене и се

върщате при катера. Мини на 88.

51,5.

Мини на 52. (Сега разбра ли защо епизодът е означен с десетична дроб?)

52.

Каквото и да си решил, преди да го изпълниш, се случва нещо, което коренно променя плановете ти.

— Я пък тоя — казва Уили.

Обръщате се в неговата посока и с известно изумление проследявате една зловеща фигура с черни дрехи и маска, която с невероятна ловкост се прехвърля от покрива на вилата върху една кула, пропълзява по стената като муха, преминава със задни салта по ръба на един перваз на тридесет метра над земята и се хвърля от ръба му надолу с главата. Противно на очакванията ти, нинджата не се разплесква като палачинка, а доста енергично измъква късия си блестящ меч и се отправя към вас с ужасяващи подскоци, разсичайки въздуха с оръжието си.

— Арестуван си! — подвикваш неуверено, щом се приближава достатъчно.

Той се изхилва гръмогласно и взема думата:

— Аз Ухиру-сан, лява ръка на Езъл Мухата! Господар мой не в къщи!

— А къде е? — казва Уили спокойно.

— Трябва мен убиете, за да го намерите! — извиква Ухиру-сан достолепно.

— Ами добре — казва Уили още по-спокойно и го застрелва на място.

Нинджата гледа удивено надолу към корема си известно време и рухва без стон.

— М-да — казваш кисело. — Уили, може би не си разбрал, но той не говореше буквално.

— Разбрах вече — казва Уилиам мрачно. — Убих го, а Езъл го няма никакъв.

Помотавате се още малко край непристъпната сграда, след което се помъквате обратно към катера.

Мини на 88.

53.

В коя посока ще започнете обхода?

Наляво — на 80.

Надясно — на 54.

54.

След по-малко от половин час навлизате в района на обсерваторията в буен спор кои да продължи по-нататък. Никой от тримата не забелязва кога попадате в центъра на ожесточен плазмен обстрел.

— Бети, Уили! — изкрещяващ, плюейки прах иззад сигурното прикритие на един бодлив храст.

— Да, шефе! — отвръщат един камък отдясно и някакво разкривено дръвче отляво.

— Прикривайте ме! — викваш и изскачаш с рев от укритието си, отстрелвайки още във въздуха един от нападателите, като обезвреждаш втория с изстрел от коляно след перфектно кълбо.

Изправяш се дръзко и духваш дима, струящ от дулото на бластера ти.

— Победа — съобщаваш на паникьосания Уили, който едва сега дава няколко изстрела, принуждавайки те отново да се хвърлиш по очи.

Мини на 56.

55.

Самият факт, че си припомняш тези събития, току-що измъкнал се от нападението на две торпеда с ядрени бойни глави, недвусмислено говори, че си приел мисията.

Не бъди нахален и мини на 105.

56.

Нападателите са типични представители на табърската раса, общо взето хуманоидното коренно население на Бетамакс — нещо средно между комар и зелен гущер. Всеки от двамата има гумена каска, пилотски очила и седемнайсет ръце. Табър-артилерист (защото е ясно, че точно те са ви вгорчили живота с торпедата си), наистина представлява голяма рядкост,

като се вземе предвид, че деветдесет процента от тези същества са картоиграчи или оператори на пишеща машина.

Ако тия двамата са живи, мини на 71.

Ако не може да се твърди подобно нещо, продължи на 20.

57.

Провал. С първия подскок Уили се спъва във въжето и едва не си разбива черепа в един ръб.

Премини на 27.

58.

С бясна скорост летите в указаната посока. Ти внимателно оглеждаш полупустинната местност, проснала се до хоризонта, Бети се опитва да намери в компютрите си нещо за мястото, където отивате а бордовият стрелец следи показанията на термометъра.

— Егати горещината — казва накрая и с пъшкане сяда обратно в креслото си.

Чуваш зад гърба си рязкото шипене от отваряне на кутия с бира, но не откъсваш бдителния си поглед от пясъците.

— Тоби! — обажда се разтревожено Бети. — Осем часът!

Поглеждаш часовника си, после нея:

— Часът е четири и...

— Капитане! — изкрещават двамата в унисон.

Проследяваш стърчащите им показалци и на свой ред надаваш неистов вой, като едновременно с това набиваш спирачките до дъно. Катерът заковава на място, но движещият се право насреща ви товарен влак дори не намалява скоростта си, когато се врязвате челно в локомотива.

Прехвърли се на 87.

59.

— Защо да не се скрием? — предлагаш с ентузиазъм.

— Глупости! — отсича Бети. — Я се върни на 118 и избирай пак!

— Добре де — измънкваш. — Само предлагам. Върни се на 118, мижитурка такава!

60.

- Диктувам кода, край — казваш нагло.
- “Давай по-бързо, край” — долита в отговор.
- Едно... — започваш колебливо.

Съществува някакъв макар и минимален шанс да улучиш някой от опознавателните кодове, които се ползват с добър прием на Маями — например този на колата на някоя рок-звезда.

Хвърли един зар два пъти поред и намери сбора на получените числа:

2 — мини на 111.

От 3 до 5 — на 67.

От 6 до 10 — на 125.

11 или 12 — на 110.

61.

Разговорът постепенно замира. Напрегнато се ослушваш и най-сетне ревът на зверски форсиран двигател известява, че Бети и Уили само тебе чакат. Дойде часът на истината.

Прибави към Коефициента си за Бързина (който можеш да получиш, като измериш пулса си и го разделиш на 10, или като числен израз на времето, за което бягаш от училище) Точките си за Ловко и Уверено Прескачане на Маси (число до 10, равно на секундите, през които можеш да удържиш молив, изправен на носа ти), както и Умението си Да Не Се Препъваш В Подложени Крака (по определение равно на годините ти), и извади от получения сбор точките си за Пъзливост (в тази книга равни на номера на обувките ти) и Непохватност (ще го получиш, като умножиш по 2 миналогодишния рейтинг на Любослав Пенев).

Каквото и да е полученото число, мини на 33.

62.

Невероятно тъпо! Ти и Уили не можете да отворите и бутилка, камо ли заключен кораб, а привлекателната Бети остава сама в компанията на двама от най-наглите хора в Галактиката.

Още при първия ви опит, алармата пропищява така, че сигурно я чуват из вортекса на Онб. Бети се опитва да я надвика някъде отвътре, наставя паника и в последвалата престрелка Уили те гръмва, без да иска.

Върви на 4.

63.

Това, меко казано, е тъпо като суонг, капитан Джърк.

Още преди да посегнеш към бластера си, придружителят на Кобрети застрелва и трима ви едновременно, докато разговаря със съдържателя на “Веселият пич” за тазгодишната кактусова реколта. Самият капитан Кобрети дори не си мръдва пръста и това е единственото ти успокоение в случая, защото ако го беше мръднал, щеше да стане още по-лошо.

Мини на 90.

64.

— Слушай, Маргарит — подхвърляш, прехвърляйки ръка през раменете му. — Хгrrrrrr?

Строполяваш се на масата с нож в гърлото, а след миг Бети и Уили вече бързат да те настигнат по пътя към онази част от отвъдното, където отиват глупаците. Би трябвало да знаеш, че капитан Маргарит Кобрети мрази първото си име дори повече от родната си майка... но вече е късно тази информация да ти влезе в работа.

Прехвърли се на 90.

65.

Доста умно решение! По този начин извеждаш беладжията Уили от критичната зона, а и на Бети може да се разчита да се справи с алармената инсталация на кораба. Остава ти да изчакаш в компанията на най-жестокия убиец в униформа на 3114-та и приятелчето му. Как ще поддържаш разговора?

На малки имена, фамилиарничене и 64.

Хладно — на 61.

66.

Алармата се разпищява в ръцете ти така, че сигурно я чуват чак из вортекса на Онб. Остава ти идинствено да се надяваш на бързите крака на екипажа си...

Върви на 34.

67.

Никога няма да го разбереш, но ти току-що издиктува кода на парадния кораб на витаминския диктатор Хосе Кръвника, който допреди три години натискаше с ботуша си цялата планета, а сетне изчезна безследно за срам на всяко ченге в Галактиката. Не се сърди на хората от Техносвят — просто късметът ти е ужасен.

Мини на 40.

68.

Проваляш се, разбира се. Олайджуон Олайджуон те измерва с поглед и преди да ти обърне гръб, подхвърля — Белите хора не могат да скачат.

Мини на 27.

69.

БраВо, Джърк! Разбира се, че с ОБХОДНА маневра ще избегнеш опасността от САМОНАСОЧВАЩИ се торпеда... Сега, за кой ли път, всичко е в ръцете не Съдбата.

Хвърли някакъв зар.

От 1 до 3 — мини на хубавия вариант — епизод 24

От 4 до 6 — подготви се вътрешно и продължи на 25.

70.

— Една победа не означава нищо — казва Моли. — Очаква ви състезанието по надспиване!

Хор от овации.

— Надпиване ли? — недочуваш.

— Надспиване, тъпанар! Но... като се замисля... шампионът ни е в летаргия от четиридесет години, така че... Нека да е надпиване! Извикайте Бьорг Танкера!

Извикват Бьорг Танкера. Никога досега не си се натъквал на по-пълно съответствие между название и действителност.

Кои ще се надпива с Бьорг Танкера?

Уили — мини на 18.

Бети — мини на 97.

Ти — мини на 9.

71.

— А сега вие, момчета, ще ми кажете къде мога да намеря вашия шеф Езъл — заявяваш. — Във ваш интерес е да отговорите бързо и точно.

— Понятие си нямаме — съобщава безгрижно единият.

— И на парчета да ни нарежете, пак няма да ви кажем — добавя другият.

— Ти си свиня, Емилио! — поглежда го с отвращение първият и ядно ритва някакъв камък, като едва не бива застрелян на място от нервния Уили.

— Така, така-а — процеждаш доволно. — Значи знаем къде е... Е?

— Разкарай се, гадно ченге! — отвърща предизвикателно първият, кръстосвайки ръце. Една картисва и проваля ефекта. — Нищо няма да научиш от нас!

Емилио понечва да допълни нещо, но си затваря устата и кимва самоотвержено.

— Така ли? — ядосваш се.

— Така!

— Така ли?!

— Така!!

Непредвидена спънка! Ще трябва да прибегнеш към метода на убеждението.

— Уили, счупи им по една ръка — казваш мило.

— Но, шефе — прошепва напрегнато Уили, — знаеш много добре, че аз съм специалист по ръкопашен бой толкова, колкото ти си пилот... Тия паяци ще пометат земята с мене...

— Хм...

— Милост! — внезапно се прекършва Емилио. — Всичко ще кажа! Езъл е на Тексас!

— Какво? — начумерваш се.

— Погледни картата в началото на книгата! — просъсква Бети.

Поглеждаш я.

- Аха — казваш. — Много добре. А на вас двамата няма да ви се размине. Незаконно пребиваване в границите на държавна собственост. Състави им акт, Уили!

Мини на 36.

72.

След по-малко от половин час навлизате В района на изоставената обсерватория и докато размишлявате върху по-нататъшните си действия, се озовавате в центъра на ожесточен плазмен обстрел.

— Бети! — изкрещяваш, плюейки прах иззад сигурното прикритие на един бодлив храст.

— Да, шефе! — отвърща някакъв камък отдясно.

— Прикривай ме! — викваш и изскачаш с рев от укритието си, като едва не застрелваш Уили, който разглежда тъжно двете тела в краката си.

— Ами аз ги пречуках — казва извинително той и прибира димящия си бластер в кобура. — Засърбя ме пръстът.

Мини на 56.

73.

Невероятната технология на 3114-та година, докарана до патрулния ви катер от полковник Полковник, включва и Алармата на Съдбата — малък уред, който мига с червена лампичка, ако излъчващите на честотите му хора — тоест вие тримата — се готвят да направят съдбоносна грешка.

За щастие Бети я забелязва навреме (нещо, което не става, ако си хвърлил 1 или 6 в предишния епизод) и това решава въпроса относно стоенето в катера.

Мини на 120.

74.

Бойният фризер представлява нещо като позитронна хелиева прахосмукачка с широк обхват лазерно фазово синхронизиране. Част е от

специалната екипировка на катера, уредена от полковник Полковник, и един-единствен изстрел с него вероятно струва колкото трите ви годишни заплати взети заедно.

Бети го смъква от гърба си и стреля.

— Ммммуууъъъъ — казва хлебарката и с превръща в огромна ледена статуя наред крачката си.

Прицелваш се с бластера и стреляш межд пипалата на носа ѝ, в резултат на което исполинското ѝ туловище се пръсва на хиляди ръбести парчета сред облаци от изпаряващ се втечен хелии.

— Аста ла виста, беиби! — казва Бети с неуверен испански акцент.

— Тъй — казваш ти. — Ще си ходим ли?

Двамата с Уили се обръщате, но Бети остава загледана в остатъците от хлебарката.

— Можеш да хвърлиш Бойния фризер — подхвърляш изтълкувал погрешно колебанието и. — Вече няма да ни трябва.

— Тоби? — казва тя с искрен ужас. — Виж това.

Обръщаш се и застиваш. Парчетата от хлебарката бавно се разтапят и превръщат в малки локвички, стичат се едно към друго и оформят една локва с големината на басейн, тежка и блестяща като живак, а от нея се въздига чудовището, чисто ново и по-чудовищно отвсякога.

— Да бягаме? — предлага Уили.

Кимваш и повеждаш екипажа в паническо отстъпление. Хлебарката изфучава победоносно и се връща на предишното си място, подарявайки ви живота. Щом се отдалечавате достатъчно, забавяте крачка и се отправяте към катера.

Мини на 88.

75.

Техносвят — ако си послужим с един цитат на Фюрера на Суонгската расова партия Андролф Хитър “няма аналог в познатата ни Вселена”. (Уважаемият читател обаче, както и художникът-илюстратор, могат да получат доста точна представа за него от един поглед, хвърлен към по-известната засега Звезда на Смъртта.) Огромната изкуствена планета е построена с една-едничка цел - да охранява кръжащия около нея, доста по-малък спътник.

Маями — единствен спътник на Техносвят. Невероятно красива природа, гроздове скъпи вили и повече плувни басейни от всяко друго място в познатата ни Вселена. Там живеят и оттам управляват Галактиката

свръхбогатите.

Върни се на 102.

76.

— Само това ни липсваше — обобщаваш след известен размисъл.

Намирате се на Бог знае колко мили от най-близкото населено място, наскре дустинята на Тексас, който от своя страна е на Бог знае колко мили от мястото, на което би трябвало да се намира всеки нормален човек — и, което е по-важно, нямате с какво да се махнете оттам.

— Какво ще правим сега? — изохква Уили.

— Ще разберем в следващия епизод — свива рамене Бети и сяда на пясъка, изваждайки манерката и хранителните си запаси.

Не ти остава нищо друго, освен да го изчакаш.

(което би трябвало да бъде отпечатано още в началото на книгата; виновните за недоглеждането са смърени)

1. Не правете опити да изпробвате техниките и методите, описани в тази книга. Това би довело до сериозни наранявания или смърт за необучения човек.

2. Самото четене на този текст също би довело до сериозни наранявания или смърт за необучения човек.

77.

След кратки и не особено плодотворни размишления повеждаш внезапно спешения си отряд на север-североизток. (Кое то, разбира се, не означава, че не можеше да го поведеш и на юг-югозапад. Посоката е напълно произволна и затова си позволихме да я изберем вместо уважаемия читател — б.а.)

За няколко часа ход по разни дюни срещате единствено две камили, които не изглеждат особено въодушевени от идеята да ги яхнете. Продължавате пеш, докато здрачът бавно се спуска над пясъците.

Заедно с нощта в пустинята нахлуват и обичайните плашещи нощни звуци, които разни дребни животинки се напъват да издават в случай, че някой случаен пътник е толкова тъп, че да се хване.

- Какво е това? — изпищява Уили.

Обръщаш се към него със снизходителна усмивка, но не успяваш да му обясниш теорията си относно напъващите се дребни животинки, защото

земята под краката ви се разтъсва още веднъж, този път по-сериозно, и дюната, на която сте стъпили, рязко се свлича.

— Земетресение — отговаря Бети, щом спирате да се търкаляте надолу по склона.

— Заматресение? — саркастично повтаря Уилиам.

В такъв случай, какво е ТОВА?

Бети поглежда натам, накъдето сочи показалецът му:

— Двукilометров пустинен червей, естествено.

Мини на 115.

78.

Капитан Тобиас Джърк наистина е изучавал “Дюн” на Франк Хърбърт във факултета по древни литератури, но, по дяволите, читателю, това би било прекалено! И къде ще ходиш с този червей, дори да успееш да го яхнеш?

Красиво, но крайно нефункционално решение. Върни се на 118 и избирай отново.

79.

Прогресът в писането на книги-игри току-що стигна дотам, че читателят не само може да участва в действието, но и да го направлява съобразно вкусовете си. В епизод 38, скъпи читателю, ЗА ПРЪВ ПЪТ ти се предлага сам да режисираш по-нататъшния развой на събитията. Обичаш ли резките криминални обрати на сюжета? Или предпочиташ страшните битки? А може би просто си реалист?

Върни се на 38 и избирай.

80.

След около половин час навлизате в района на изоставената обсерватория.

— Вие двамата чакайте тук — обръщаш се мрачно към спътниците си.

— Ако не се върна до два дни, значи съм взел отпуск и съм отишъл на почивка.

— Но, шефе...

— Уилиам, да не би да искаш ти да отидеш в обсерваторията?

— А, не...

— Добре тогава.

След още половин час прокрадване, пълзене и вървене по чорапи излизаш в гръб на двете торпедни установки, насочени към Муунитаун. Два кльошави зелени изрода с гумени каски и пилотски очила клечат край тях и се пулят в окулярите на оптическия мерник.

— Стига вече, Емилио — казва сле малко единият и се изтяга по гръб, облягайки глава върху седемнайсетте си ръце. — Изпуснахме ги. Не са толкова тъпи, че да се върнат.

— ТОЛКОВА тъпи сме — изричаш зловещо, напускайки укритието си. — Горے ръцете! Всичките!

Мини на 10.

81.

— Бети, ти гледай за торпеда — нареждаш, отпускаяки се в пилотското кресло.

— Да, шефе!

— Уили — на оръдието. Бъди по-точен от последния път.

— Мрън-мрън.

— Чух това.

Усърдно затягаш предпазния колан.

— Всички готови?

Вял дуе.

- Тогава напред!... И нека Силата бъде с нас! Избери как ще подходиш към гнездото на злото на Чилууки.

Устремна фронтална атака — на 24.

Обходна маневра — на 69.

Приземяване на другия склон на върха и пешеходен набег — на 26.

82.

... Няколко дни по-късно.

И ето те сега, вече вкопчен в смъртна схватка с най-могъщите злодеи на 3114 година...

— Ъ? Извинявай, Уили, бях се замислил за нещо.

— Засече ли откъде дойдоха? — повтаря той.

— “Засече ли откъде дойдоха?” — потретваш ти. - Абе, човече, и аз бях

зает да търча към кораба, изпозалян с кафе, мляко, сметана и капчица ром, да скачам вътре и да затягам колани, също като вас, но освен това трябваше и да излитам! Ти засече ли ги?!

— Спокойно, момчета! — обажда се Бети. — Ако толкова ви интересува откъде са дошли торпедата, можем да включим Черната кутия.

С Уили се споглеждате.

— Ти си шефът — измъква се той.

Решавай, шефе.

Данни за черната кутия ще намериш на 22.

Ще я използваш — на 43.

Или не — на 107.

83.

Може да се каже, че се натресохте на купон; Няколкодекаровият тенекиен покрив, послужил ти за площадка за кацане, принадлежи на заведението, добило широка известност в пограничните райони - „Бърлогата на Моли“, свърталище на отрепки, пияници, престъпници и преследваните ги полицаи. Откъм дансинга продължава да гърми шлагер от дискотеките и по нищо не личи някой да е забелязал натрапването ви.

— Всъщност точно това място търсехме! заявяваш нагло, след като оглеждаш до хоризонта околната местност: обезнадеждаваща пустиня с бодливи храстчета и пясъчни вихрушки. — Влизаме ли?

Въздъхвате и се намъквате в предверието, като претръсквате джобовете си, за да платите на табъра-портиер, изискващ бакшиш с всяка от седемнайсетте си ръце. Увисвате във въздушните кресла край една от малкото свободни антигравитационни маси и след като поръчвате неизменното си капучино, предизвиквайки всеобщо искрено веселие наоколо, с неохота се заемате с изпълнението на деликатната си шпионска мисия. Със сигурност някой в огромния бар знае нещичко за скривалището на Езъл Мухата.

— Бети, стой тук и се забавлявай — изправяш се мрачно. — Ние с Уил ще се поразходим насам-натам.

- Гледай, гледай — сбутва те Уили в същия момент. — Това не е ли...

— Няма грешка. Суперагента.

Отивате до масата му.

— Здравсти, шампион!

- Здравейте, момчета — отвръща унило той, втренчва се в чашата си с натурален сок и я обръща на един дъх.
 - Как я караш? Дал си си почивчица, а?
 - Не ми говори. Няма почивка за мене — изрича той с неподправен трагизъм. — Ето сега се е задало галактическото първенство по тенис на маса...
 - Ами успех! — отправяте се обратно към масата си, защото току-що сте съзрели нещо твърде обезпокоително.
- Пренеси се на 19.

84.

След по-малко от половин час навлизате в района на изоставената обсерватория и докато спорите кой да продължи нататък, попадате в центъра на ожесточен плазмен обстрел.

- Уили! — изкрещяваш, плюейки прах иззад сигурното прикритие на един бодлив храст.
- Да, шефе! — отвръща някакво разкривено дръвче вляво.
- Прикривай ме! — викваш и изскачаш с рев от укритието си, като едва не застрелваш двамата нападатели, преди да осъзнаеш, че стоят мирно с вдигнати ръце и извинителни усмивки.

Стройната фигурка на Бети изниква зад тях с насочен в гърбовете им бластер.

— Победа! — съобщаваш ухилено на паникьосания Уили, който едва сега дава няколко изстрела, принуждавайки те отново да се хвърлиш по очи.

Мини на 56.

85.

Ти си пълен провал. Мохк се отказва, отвратен, още на десетата секунда, а тълпата преграква от възмущение.

Върви си на 27.

86.

Абсурдното състезание започва. Кое число ти харесва повече: 50 или

68? Премини на съответния епизод.

87.

Надкрещявате се известно време, докато патрулката ви безшумно прелита през цялата дължина на влака и излиза отзад без ни най-малки повреди.

— Господи! — извикваш на ръба на лудостта. — Ами че то няма релси!

Обръщаш се да споделиш откритието си с Бети и Уили, но те не изглеждат достатъчно развълнувани. Всъщност изобщо не ти обръщат внимание, вторачени в задното стъкло. Поглеждаш през него и виждаш пясъчни дюни, храсти и скали. Влак няма.

— Вижте — казва Уили делово. — До мястото остават по-малко от пет мили. Да кацнем там и тогава всички, на спокойствие, ще можем да полудеем.

Мини на 39.

88.

Стигате точно навреме, за да видите как до кърмата му свойски се залепя нещо като метален плужек с крака и миг по-късно катерът избухва, както си му е редът, в огромно огнено кълбо.

— Самоходна мина — казва Уили безстрастно.

Мини на 76.

89.

Колкото и да ти е чудно, пребиваването ви в катера по това време е предвидено от инженерите-конструктори.

Ако имаш повечко късмет, може и да разбереш смисъла на предишното изречение. Провери това (по обичайния начин):

Всяко число от 2 до 5 те изпраща на 73.

С 1 или 6 отиваш на 45.

90.

Пак ли бе, Джърк!

Налага се да започнеш отначало, на епизод 1. Един съвет: щом вече си стигнал дотук, не се отказвай! Нали съдбата на Галактиката е в двете ти леви ръце...

91.

Бети поглежда над рамото ти и припада.

— Капитан Кобрети, моите почитания — казваш хладно.

Вратата на странноприемницата се отваря с трясък и Уили нахлува вътре, пребелил очи:

— О, Господи, капитане, на паркинга е колата на...

Правиш му знак с глава, той вижда хората на бара и припада, на свой ред. Ти се държиш здраво, както подобава... поне засега.

Капитан Кобрети се смъква от високото столче с демонична грация и се приближава до масата ти, следван неотлъчно от другия мъж — дребен, мургав тип с три ръце, три очи и три полуизвадени от кобурите патлака.

— Добро утро, капитане — казва Кобрети с леко съскане и светкавично облизва устни с тънкия си раздвоен език, като не спира да се хили хищно.

Докато се настанява до теб, Бети и Уили бавно идват на себе си и предпазливо сядат на ръба на столовете откъм най-отдалечения край на масата. Поглеждаш ги зловещо, но колкото и да се напъваш, дори не можеш да наподобиш един добродушен поглед на капитан Кобрети. Съдържателят-суонг донася кафетата с танцова стъпка.

- Шиби-да, шиби-ду, шиби-шиби-шиби-да — тананика той, тракайки със зъби. — Осем жълтура, ако обичате.

Плащаш, без да откъсваш бдителния си поглед от капитан Кобрети. Разправят, че на младини убил майка си с чук, уж без да иска.

— И какво прави най-опасното ченге на 3114-та година на Тексас? — осведомяваш се, посръбвайки от полицейското кафе. — Мислех, че преследваш бандата на табърите-главорези от Бетамакс.

- Изклах ги вече — той махва пренебрежително с ръка, при което екипажът ти подскача два метра във въздуха и се сгромолясва на пода. — Сега съм по следите на Езъл Мухата. Скоро поемам за Техносвят, за да му видя сметката.

Гордостта ти надвива разума без особени усилия:

— АЗ гоня Езъл Мухата!

Кобрети се навежда към теб и те лъхва на смърт:

— Вече не, мижитурко! Този случай си беше мой, преди онзи скапан

полковник Полковник да ти го даде. И за разлика от теб, аз имам определени шансове.

Носовете ви са почти опрени един в друг. Интересно, но в това положение ти идват повече идеи от обикновено.

Можеш, например, да продължиш да защитаваш гордостта си с по-сериозни доводи (в случай на успех, корабът на капитан Кобрети остава за теб, а вътрешното разследване най-много да въздъхне от облекчение, щом намери най-своеволното ченге в Галактиката умиритворено веднъж завинаги). И всичко това на 63.

Можеш да пофамилиарничиш с Кобрети, за да ти даде кораба си и да излезе в отпуск — на 64.

Ако искаш да се съсредоточиш върху възможността да извлечеш от ситуацията единствено екипажа си и (евентуално) космическия кораб на другия капитан, мини на 16.

92.

Голяма глупост, Джърк! Не е изминала и минута от излизането на Уили и алармената инсталация, която е задействал, вече пищи като акрополска гъска. Ти и Бети скачате на крака, но придружителят на Кобрети ви застрелва едновременно, докато критично разглежда маникюра на свободната си ръка. Без съмнение Уили скоро ще бъде постигнат от същата участ...

Мини на 93.

93.

Да, ама не! Уилиам Морн не е вчерашен, както съвсем скоро разбират капитан Кобрети и приятелчето му. В епична схватка той ги разгромява, обръща Галактиката с дъното нагоре и със запретнати до лактите ръкави започва да рови из най-мръсния боклук, докато открие Езъл Мухата и го размаже със справедлива ненавист...

Но това е друга история и тя ще бъде разказана друг път.
Мини на 90.

94.

- Затегнете коланите! — казваш сурово. — Само на Техносвят ще ми стане, ама ха!

Форсираш кораба и се стрелваш право към смъртоносната грамада, отбягвайки купчините сателитни спътници с виртуозни завои.

— Уили, готов на оръдията — нареждаш, — Бети, опитвай се да им заглушаваш радарите.

Набраздената от метеорити стомана на Техносвят постепенно изпълва полезрението ти. Как смяташ да стигнеш до спътника, без да бъдеш изпепелен?

С вираж и заобиколна маневра — на 40.

Ниско над изкуствената планета, след което ще спринтираш към спътника — на 126.

Или ПРЕЗ самия Техносвят? — на 95.

95.

Явно си се нагледал на научнофантастични филми. Трябва да знаеш обаче, че не всяка изкуствена планета е пронизана от вентилационна шахта от единия до другия си край. Техносвят, например, не е. Всъщност Техносвят ИЗОБЩО няма вентилационни шахти.

Само от късмета ти зависи дали просто няма да се блъснеш в стоманената грамада, умнико. Хвърли един зар!

От 1 до 4 — мини на 126.

Пет или шест — иди на 124.

96.

— Капитане, знаех си, че няма да се уплашите от някакъв си пустинен червей — казва Уили с възхищение.

— Благодаря ти за доверието, Уил.

Бети се окашля.

— Да тръгваме! — казваш енергично.

Вървите още час, докато става прекалено тъмно за всичко друго, освен за сън. Когато утрото идва, разбираш, че сте нощували, зъзнейки от студ, горе-долу в задния двор на една странноприемница наред пустинята с неонов надпис над вратата: „Веселият пич”.

Ура за цивилизацията!

Мини на 99.

97.

Изненадите нямат край. Бети и Бьорг светкавично изпращат чаши с концентрат, предизвикателно кръстосали бавно помътняващите си погледи, и на петдесет и шестата огромният мъж се строполява на пода. Бети гаврътва още една, прави неуверен реверанс на онемялата тълпа и с моряшка походка се запътва към дамската тоалетна.

Мини на 29.

98.

Бети се бори самоотвержено, но няма никакъв шанс срещу плетачната машина, наречена Мохк. Минута след началото на състезанието тя се предава със сълзи на очи.

Върви на 27.

99.

— Чакайте! — спираш пред входа и оглеждаш спътниците си. — Уили, ти ми се виждаш по-свеж. Провери, ако обичаш, паркинга на странноприемницата. Ще трябва да конфискуваме някакъв кораб за полицейските си нужди.

Бордовият стрелец измърморва нещо по твой адрес, в което се промъкват намеци за някакви други негови нужди. Пускаш го покрай ушите си и повличаш Бети навътре.

- Ха-ха! Здравейте, момчета и момичета! - възкликва Веселият пич. — Тази сутрин цялата Галактика си е..., ха-ха, ченгетата в моята кръчма а?

Не носи табилка с надпис “Веселият пич”, но и така си е достатъчно очевидно. Горната половина на главата му, която е на път да се откачи, е отделена от останалата част посредством широка като Магелановия облак усмивка с няколко редици преплетени зъби. Съдържателят е суонг (виж епизод 30) до мозъка на нехуманоидната си костна система.

- Две кафета с малко мляко...
- Знам, знам, ха-ха, как не! — прекъсва те той. — Вие сядайте, хе, може и при колегите си, а?

Тръшваш се на една маса.

- У-ха, йо-хо-хо, една торба с ченгета! — припява съдържателят, докато прави кафетата. — Хей едничко, хей ги две, те си плащат най-добре...

Нещо в думите му най-сетне си проправя път до съзнанието ти. Обръщаш се и оглеждаш сумрачната зала. На бара седят двама души в полицейски униформи. Докато ги зяпаш, единият бавно се обръща и лицето му попада в жълтеникавата светлина на лампата. Едно дяволски познато лице.

- Само това не! — изохкваш.

Мини на 91.

100.

Обръщаш кораба и напускаш района на Техносвят.

- Езъл Мухата бил тук — казваш подигравателно. — И откъде пък ще го знае капитан Маргарит Кобрети?!

— Да бе! — включват се с готовност Бети и Уили. — Как ли пък няма да е тук!

Кимваш успокоен и даваш газ. Стоманеният колос Техносвят и Маями

остават зад гърба ти, а от все още включеното радио се носи леко бръмчене. И дали измъченият ти от мислене мозък си прави шегички или то наистина прилича на бръмчене на МУХА?

Кратка, ефектна пауза на епизод 127.

101.

— Какъв опознавателен код те чеше по врата, бе? — казва разгорещено Уили. — Не ме бави, че ще ти изстине мястото!

- “Дайте опознавателния си код, край” — повтаря неуверено радиото.
- Абе ти знаеш ли кой съм аз? — пита Уили и не изчаква отговор. — А ти знаеш ли кой си? Женичката и дечицата гладни ли ще стоят?! Я бегай оттука, келеш с келеш!

— “Ама...”

— Няма “ама”! А съм щракнал с пръсти, ще хвърчиш като гълъбче!

— “Кодът приет, край” — казва радиото след известно колебание. — “Добре дошли в Маями.”

Уили се обляга в креслото, самодоволно ухилен.

Мини на 109.

102.

След няколкочасово пришпорване на новия ви кораб Техносвят изниква пред очите ви, мътно осветен от лъчите на съседната звездна система — Очите на Дракона. (В епизод 75 можете да намерите всичко за Техносвят и спътника му, с изключение на отговор на въпроса откъде, по дяволите, идват лъчите на тропическото слънце, което денонощно осветява Маями.)

— Помисли ли как ще стигнем до Маями? — казва Уили скептично.

— Имам една-две идеи — промърморваш, фиксирайки стоманения гигант.

— Влизаме в радиополето им — намесва се Вети.

— “Тук База 38, Техносвят” — казва радиото. — “Дайте опознавателния си код и намалете скоростта до по-нататъшни заповеди, край.”

Какво ще предприемеш?

Можеш да дадеш истинския вграден код на колата на капитан Кобрети, надявайки се, че той е добре дошъл тук — на 112.

Да измислиш някакъв код в момента — на 60.

Да оставиш Бети да се оправя — на 46.

Или да оставиш Уили да се оправя — на 101.

103.

Поемате из руините на Джанадран с ръце на бластерите в готовност да ги използвате. Скоро свиквате с изскачащата иззад всеки ъгъл странна призрачна двойка: стройна жена по нощница, преследвана и методично промушвана, отново и отново, от едър космат мъжага с касапски нож. “Ах ти, кучко!” “Не съм ти изневерила! Не ме убивай!” “Ах ти, кучко!” “Не съм ти изневерила! Не ме убивай!” “Ах ти, кучко!”...

— Капитане? — обажда се Бети.

— Не съм ти изневерила! Не ме убивай! — изпищяваш. — Ъ-ъ, извинявай. Какво има?

Тя безмълвно ти посочва малкия хълм, проснат насред улицата. Сградите наоколо почтително са се отдръпнали от него, а тези, които не са се отдръпнали навреме, изглеждат по-срутени от останалите.

— Понякога в древните столици някои хълмове са били на особена почит — започваш авторитетно. — Тогава те били включвани в градската инфраструктура. Така ставали част от...

— Това не е хълм — казва Уили с гримаса на човек, видял гигантска хлебарка с пипала от носа.

Прав е. И последните прилики изчезват, щом голямата като междузвезден шлеп хлебарка размахва пипалата, стърчащи от носа ѝ.

— Идва към нас — отбелязва Бети.

Земята се тресе под огромните крака. Какво ще предприемеш?

На епизод 74 ще намериш Боен фризер и инструкция за експлоатацията му.

А ако много държиш, можеш да минеш и на епизод 17, където ще намериш изречението “Що за глупост Джърк?!”

104.

Кому ще повериш единоборството с майстора-плетач?

На Бети — мини на 98.

На себе си — мини на 85.

На Уили, който внезапно те сръгва и ти прошепва “Цар съм, шефе, нека аз да опитам!” — мини на 49.

105.

— Да — казваш твърдо. — За престижа на полицията съм готов на всичко!

— Очаквах този отговор — отвръща Полковник. — А сега на въпроса: всичко, което се иска от вас, е да смачкате една муха.

— Сър? — недоумяваш.

— Прегледайте този файл — казва полковникът.

(Съдържанието на файла ще откриеш на 5.)

— Мухата? — казваш изненадано. — Днес получих три бележки, подписани от него, със сходно заплашително съдържание.

— Не се притеснявайте! Аз самият получавам подобни, още откакто се захванах с вашия проект. Шпионската му мрежа е невероятна...

Телефонът на бюрото му извънхва.

— Някакъв господин желае да се свърже с вас, полковник. Представи се като мистър флийге.

— Флийге? — повтаря озадачено полковникът. — Свържете ме!

— Флийге означава "муха" на немски — обаждаш се.

— Немски? — той учудено повдига вежди. — Не знаех, че се увличате по мъртвите езици.

— Здравсти, Полковник — казва един отвратителен дрезгав глас. — Искан само да ти кажа, че си полудял да ни прашаш това малко лайно, господин Джърк.

— Нещата не винаги са такива, каквито изглеждат, Муха — загадъчно отвръща полковникът.

— Ще го фръг...

Полковник прекъсва връзката:

— Не обръщайте внимание на това!

Свиваш рамене:

— Ами аз да тръгвам.

— Почакайте! Да уточним подробностите. Ще работите с досегашния си екип, предполагам?

Кимваш.

— Информационно не можем да ви осигурим, но от техническа гледна точка може да се направи това- онова. Ще съоръжим катера ви с някои нещица, капитане. По въпроса вече се работи и мисля, че ще останете доволен.

Изправяте се едновременно

— Успех, полицаи Джърк!

Въздъхваш:

— Ще направя всичко възможно.

Прехвърли се на 82.

106.

...Няколко дни по-рано

Започна с три кафета.

Уили (кой е Уили, ще разбереш на 6), Бети (същото на 7) и ти самият (на 8) седнахте в “Синия жерав” и поръчахте три кафета с малко мляко, много сметана и двойна захар с капчица ром. По-полицейска поръчка от това, здраве му кажи (повечето хора, а и не само те, в 3114 година обикновено пият огромни бледорозови коктейли с метан, въглероден окис, флагчета, балончета и подводнички), но и без това половината от клиентите на “Синия жерав” бяха патрулни ченгета, а бетонният паркинг бе опален от пламъците на безброй патрулни катери.

Не бяхте си изпили кафето, когато от бара се отдели един плъок с бялата униформа на Галактическата полиция и се изля до вашата маса. Униформата понесе това със завидно търпение.

— Здравейте — избълбуква приветливо плъокът.

— Здравсти — казва Бети.

— Тобиас Джърк? — осведомява се съществото.

— Ъхъ — съгласяваш се и гаврътваш кафето с решително изражение.

Щом един плъок пита за теб, има голяма вероятност да се наложи да избягаш от това, което има да ти каже. Уили и Бети оставят чашите си.

— Трябва да ви предам нещо — той бръква с едно пипало там, където би трябвало да бъде стомахът му, разтършува се и изважда малък плик, — Приятен ден!

Подозрително разтваряш листчето хартия. Вътре пише:

Внемавай с кво
се зъхващаж.

Потпис:

Мухайъ

Миг по-късно към вас се приближава старият ви познат Бел, като тръска праха от униформата си. Уили кихва.

— Извинете — казва Бел отсечено. — Джърк, викат те в районното.

— Инспекторът? — любопитстваш.

— Главният — отвръща Бел. — Ей, жерав! Дай едно кафе с малко мляко, сметана и двойна захар и задръж капчицата ром! На работа съм!

Ставаш, все по-учуден, и се отправяш към Районното управление, за да се срещнеш с Главния инспектор. Причината може да е само една: мъмрене.

Мини на 119.

107.

— Няма значение откъде са дошли — отсичаш накрая. — Какво ни засягат две торпеда?

— Щяха да ни засегнат — мрачно отбелязва Уили.

— Откъдето и да са дошли, то ва беше официално предупреждение. — казва Бети. — Трябва да действаме, а не да киснем по баровете. Мухата няма да ни кацне сам.

— Ами да действаме — свиваш рамене и включваш картата на стената.

— Изборът е ваш!

Мини на 36.

108.

Достатъчни са три възможности:

Ти и Уили в обход отдясно, Бети — отляво — на 84.

Ти в обход отляво, Бети и Уили — отдясно — на 21.

Ти и Бети в обход отдясно, Уили — отляво — на 72.

109.

Подхождаш към някакво по-забутано летище в покрайнините на Маями Сити и изораваш бразда в настилката, докато паркираш “Додж”-а. Излизате навън, протягате се и с наслада вдишвате благоуханния въздух.

— Всъщност, къде ще търсим Езъл? — интересува се Бети.

— Първо да потърсим нещо за хапване, а? — предлага Уили.

Не отговаряш. Вторачил си се в мъничката човешка фигурка, която маха от другия край на пистата.

— Полковник Полковник? — възкликваш.

- Нямам никакви проблеми със слуха — уверява те Уили.
- Насам, Тоби! — извиква полковникът приятелски.
- Приближавате се. Учудването ти няма граници:
- Какво правите тук, полковник?
- Един посланик дава бал с маски — той махва с ръка. — А вие какво правите тук?
- Ами... — поколебаваш се, но решаваш да не криеш истината. — Капитан Кобрети от Портокалското полицейско управление твърдеше, че е по следите на Езъл Мухата и те водели насам...
- Глупости! — отсича полковникът. — Къде е сега Кобрети?
- С него се случи... нещастие — измънкваш.
- Нещастен случаи — повтарят в хор Бети и Уили, тъжно клатейки глави.
- Чудесно! — оживява се Полковник. — Искам да кажа, ужасно, но той беше толкова неуправляем...

Радостно закиimate.

- Това неговата кола ли е? — казва той изведнъж.
- Но моля ви, моите хора веднага ще ви дадат нов патрулен катер!
- А, тя всъщност никак не е лоша... — започва Уили и млъква засрамено.
- Ами добре — решава полковникът след малко.
- Вземайте си я и напуснете Маями, капитане! Кобрети ви е подвел! Мислите ли, че аз самият щях да съм на Маями заедно с Езъл Мухата и нямаше да го разбера?! Езъл — на Маями! Пфу!
- Вярно бе — съгласяваш се. — Това пък не ми мина през ум.
- Хайде, хайде — казва полковникът бащински. — Станалото-станало.

Тръгвайте веднага!

Той кимва за сбогом и се отдалечава с бързи крачки. Мисията ви на Маями като че ли приключи. Излитате от богаташкия спътник, без да видите нито един плувен басейн.

Мини на 100.

110.

— “Обожавам вашата музика, край” — казва радиото със страхопочитание. — “Ще мога ли да ви помоля за един автограф за сина ми, щом кацнете? Край.”

- Разбира се — обещаващ великодушно. — Продължавай да ме слушаш, момко. “Кийп он рокин’!”

Меломанът помълчава малко с известно смущение и прекратява връзката. Мини на 109, поздравявайки се с късмета си.

111.

— “Достъпът гарантиран, край” — казва радиото с уважение, щом свършваш. — “Добре дошли на Маями, господин Президент.”

Невероятно! Преметна ги и то по най-удивителния начин!

Мини на 109 и се поздрави с късмета си.

112.

На таблото на “Додж”-а има специален клавиш за тази цел. Натискаш го и опознавателният код преминава по ефира. След кратка пауза радиото изпраща:

— “Момент, край.”

След още малко се намесва нов глас:

— “Кобрети, какво по дяволите правиш тук, край.”

— Гледам си работата, край — отвърщаш след кратък размисъл.

— “Нямаш работа на Маями” — натъртва събеседникът ти. — “Чупката, край.”

Радиото замлъква.

Остава ти да се опиташ да щурмуваш Маями (не забравяй, че огневата мощ на Техносвят няма равна на себе си в Галактиката) — на 94.

Да се помотаеш още малко, докато измислиш нещо по-умно — на 32.

Или да се откажеш — на 100.

113.

Поемате с изключителна предпазливост по улиците на изоставения град. Вече започвате да свиквате с подобното на вълчи вой пеене на ходжите, наизлезли по терасите на минаретата, за да дерат призрачните си гърла. Прекосявате целия Джанадран, без да срещнете същество от плът и кръв, но това като че ли не ви разочарова особено. После в пустинята изникват очертанията на нещо огромно и бяло и след няколко мийути се превръщат във фантастичен снежнобял дворец с десетина кули от изумруд — или поне същото, което строителните фирми използват, за да имитират изумруд с тонове.

— Това май е вила — казва Бети несигурно.

— Значи сме били на прав път — въодушевяваш се. — Езъл живее на

Тексас, далеч от полицията, и оттук управлява долните си машини.

— Далеч от полицията, но близо до нас — обажда се Уилиам без особена храброст в гласа.

— Да го разпердушиним! — отсичаш.

— Да му разкажем играта! — подема Бети.

- Да си плюем на петите? — предлага Уили. Изглеждаш го със справедлив гняв.

- Да свършваме по-скоро и да си ходим — поправя се той.

Изваждате бластерите си със смразяващи заучени движения.

— Да го гепим! — казваш след кратко мълчание.

— Да го набараме! — добавя ожесточено Бети и не мръдва от мястото си.

- Да му духнем под опашката! — изревава Уилиам. Двамата с Бети го поглеждате със съмнение. Между другото, как смяташ да проведеш атаката? Щурмуваш вилата през главния вход — на 51,5. (Няма

грешка!)

Или ще потърсите начин да се промъкнете вътре, за да изненадате Езъл, например, в банята — на 52.

114.

— Думата имат специалистите — казваш и се облягаш в креслото, затваряйки очи.

— Госпожица Елизабет Хънъуел от Акрополския университет — казва Уили и със скърцане се обляга в своето.

— Ами... — започва Бети, — налице имаме всички доказателства за, как да се изразя... съществуване на... присъствие на...

— Духове — помагаш й.

— Смяташ ли, че са опасни? — подхвърля Уили уж небрежно.

— Че откъде да знам? — сопва се Елизабет.

— Трябва да знаеш — натъртва той. — Това ти е работата.

— Слушай, безмозъчен грух...

— Момчета и момичета — прекъсваш ги. — Да работим така, както трябва да работи един полицаи.

— Тоест — тъпо — не мирясва Бети.

Първо да решим дали да излезем от катера или да си стоим вътре и да чакаме.

— Какво да чакаме? — изсумтява тя.

— Е? — не се предаваш.

Мълчание. “Капитане, изборът е ваш.” “Сам си троши главата, мижитурко.” Решавай:

Ще излезете на разузнаване — на 120.

Ще киснете в катера — на 89.

115.

— Двукilометров пустинен червей? — осведомяваш се.

— Е, може би е трикилометров — поправя се Елизабет.

Някъде в далечината нещо огромно и цилиндрично изскача от пясъка, извива се във въздуха като чудовищен делфин и се забива обратно с тътен, от който свиващите се дюни от двете Ви страни ви погребват до кръста.

- Може би не идва насам? — казва Уили с надежда.

Може би! Намеренията на повечето пустинни червеи се управляват пряко от съдбата, в тази книга представлявана от обикновен зар.

Ако хвърлиш нечетно число, мини на 121.

В противен случай се прехвърли на 118.

116.

- Как ли ни е забелязал? — казваш замислено.

- Нямам представа — отвърща искрено Уили.

- Сигурно ни е чул — предполага Бети. — Не вярвам да има очи.

— А как ни е чул? — продължавай разсъжденията ти. — Само ние ли сме в цялата пустиня? Как е определил откъде идва звукът?

Червеят се показва над пясъка опасно близо и се гмурва отново.

— Сигурно отличава ритмичните звуци от всички останали — казва Бети, без да му обърне нула внимание.

— Човешка походка, да речем — въодушевяваш се.

— Ами да! — възкликва Уили неуверено.

Червеят пак се показва и гмурва, този път с известно объркване.

— Значи, ако не тръгнем нанякъде... — започва Бети.

— А просто си седим... — казва Уили.

— ...няма да ни открие — завършваш.

Теорията ви намира блестящо потвърждение.
Мини на 96.

117.

Плазменият изстрел попада право в сърцето му, червеят изхърква театрално и се гмурва в пясъка, за да остане там завинаги, а на повърхността бавно избива обширно кърваво петно.

— Да му се не види! — казваш смаяно, оглеждаш бластера си и го прибираш.

Мини на 96 и не се надявай подобно нещо да се повтори.

118.

— Точно насам си идва — казва хладно Бети. Ами сега?

Ако мислиш, че можете да се спасите с бягство, мини на 123.

Ако решиш да приложиш някой хитър план, мини на 59.

Ако решиш да приложиш някой още по-хитър план, прехвърли се на 116.

А ако идеята да пояздиш (няма печатна грешка "пояздиш") червея не ти се струва идиотска, иди на 71. Можеш, разбира се, да не му се церемониш много да го гръмнеш с бластера — на 12.

Или пък да го арестуваш — на 31.

И, последно, можеш просто да забравиш за нег, ако не ти харесва — на 96.

119.

Но не е.

Главният инспектор ти държи кратка реч за службата на патрулния полицаи и изпълнението на дълга, от която се разбира, че нищо не знае, и те препраща при полковник Полковник от Върховно управление на граничен пост Лимон.

— Някои полицаи прекарват целия си живот, без да зърнат полковник от Управлението на живо — казва инспекторът в заключение. — Патрулен полицаи Джърк, очаква ви нещо изключително.

Стратотакси, щедро заплатено от Районното управление, те оставя пред златистия небостъргач на Върховното управление едва два часа по-късно.

— Тобиас — казва сърдито портиерът, — Защо карате полковник

Полковник да чака? Бързо, вземете това!

Окончателно се отказваш да разбереш какво става, поемаш малкия бял плик и се оставяш в ръцете на миловидната секретарка, която те повижда по безкрайна върволица от подвижни пътеки, елеватори и асансьори. В един от последните откъсваш поглед от секретарката и прочиташ съдържанието на писмото:

Абе ти не разбра ли да
внемаваш?! Последен
шанз!

Потпис: Мухайтов

Накрая момичето спира пред една плъзгаща се врата и пхма в ръката ти малка бележка. Очарован я разтваряш, за да прочетеш:

Край! Ти си мъртъф!

Потпис: Мухайтов

Продължи на 205.

120.

Измъквате се от катера и правите няколко крачки, като размахвате бластерите си във всички посоки. Нищо особено не се случва. Нищо не се случва и когато ги прибирате.

Отново е време за избор:

Ще претърсите древния град, който — по всичко личи — поне отчасти е напълно реален — на 38.

Ще заемете по-удобна позиция и ще изчакате нещо да се покаже от само себе си — на 15.

121.

Току-що изпусна невероятния шанс да видиш истински пустинен червей отблизо. Не би трябвало да си разочарован особено, но това все пак е така моля — можеш да хвърлиш зара отново.

Ако пак улучиш нечетно число, минаваш на 121 (тоест, започваш да четеш този епизод от началото).

Ако числото е четно, прехвърли се на 118.

Ако разочарованието ти не е чак толкова голямо забрави за червея и мини на 96.

122.

По-добре да се беше гръмнал ти самият!

Червеят, ЕСТЕСТВЕНО, дори не забелязва, че го застрелваш на място, и ви поглъща с необозримо голямата си уста.

Мини на 90.

123.

Хуквате нанякъде.

Червеят се гмурва още веднъж и когато се показва, земята под краката ви изведнъж е заменена с едно необозримо отвърстие, което няколко мига по-късно ще идентифицираш като уста на трикилометров пустинен червей. Приключението ти май свърши.

Мини на 90.

124.

Просто се блъсваш.

Мини на 90.

125.

— “Кодът непознат, край” — казва радиото. — “Чупката.”

Това изобщо не бива да те учудва.

Остава ти да се откажеш — на 100.

Да щурмуваш Маями (но не забравяй, че с Техносвят шега не бива) — на 94.

Или да се помотаеш още малко, докато измислиш нещо по-умно — на 32.

126.

Плъзваш се на пълна газ между две наблюдателни кули и с резки виражи се отправяш покрай повърхността на Техносвят в посока, обратна на въртенето на планетата. Хвърляш око към огледалото за обратно виждане:

— Уили, имаме си компания.

Уили сграчва лоста на оръдията и се увлича в бурна престрелка с глутницата изстребители. Решаваш да му помогнеш и с рискован лупинг блъсваш два от тях един в друг. Третият ужасено отбива встрани и се изгубва. Схватката приключва.

— Маями — обажда се напрегнато Бети. — Още малко и излизаме от обсега на самонасочващия се лъч.

“Малко”-то минава без усложнения и скоро вече се поздравявате с победата си.

Прехвърли се на 109.

127.

Преследването е в разгара си! Продължете на следващия епизод, за да се приближите още до изумителния му финал!!!

24 паралакса

24 паралакса

Година XLV Бр. 2942 Цена 1000.00
Од понеделник, 18 септември 1994.

ЧЕНГЕТАТА ГОНЯТ

24 паралакса

Година XLV Бр. 2942 Цена 1000.00
Од понеделник, 18 септември 1994.

**ЧЕНГЕТАТА ГОНЯТ
ЕЗЪЛ МУХАТА – МОТАЯТ СЕ
КАТО МУХИ БЕЗ ГЛАВИ, МАЙ...**

**ЕЗЪЛ МУХАТА – МОТАЯТ СЕ
КАТО МУХИ БЕЗ ГЛАВИ...**

128.

— Капитане, заклевам ви в името на Грунтидомпф, какво правим в Астероидния пояс?

— Гледай си работата, Уили! — отговаряш, съсредоточен в отчаяно лавиране между по-едриите отломки. — Ако смяташе, че би се справил по-добре от мен с хиперпространствения двигател, трябваше да се обадиш малко по-рано!

— Тоби, щитовете няма да издържат! — внася свой дял във всеобщата паника Бети. — Енергията не достига!

Защитното поле на катера се разпада с жален вой и безбройните удари започват да отекуват по самата външна обвивка. Няма да изкарате още дълго! Решавай:

Ще рискуваш и ще включиш отново хиперпространствения двигател на "Додж"-а — на 192, ще продължиш да се осланяш на невероятните си пилотски умения — на 171, или може би ще...

По всичко личи, че имаш нужда от разяснения. Те са в епизод 202.

129.

Когато за пръв път виждаш сбирещето от хора, събрали се да чуят глупостите на Хсинг Неудържимия на живо от неговата уста, катерът се усуква в три-четири оси едновременно, без да спира устремния си полет нанякъде. На всичко отгоре, Аякс се върти под теб в посока, обратна на полета на кораба, и в резултат на всичко това митингът се източва отдолу за по-малко от тридесет секунди.

На втория оборот, корабът се движи почти нормално.

— Бети, докъде ни докара?! — пита Уили и не получава отговор.

Зяпнали от изумление и надвесени от прозорците на колата вероятно представлявате доста комична гледка. Но никой не ви се смее, защото всичките тридесет и два милиарда души под вас гледат в устата на Хсинг Неудържимия.

Мини на 186.

130.

Виж какво, капитане, ако някой получи сигнал "S.O.S." и има възможност да му помогне, то е длъжен да го стори, или поне така пише във Всеобщата Конвенция. Ако подобно погазване на закона от

ПОЛИЦЕЙСКИ СЛУЖИТЕЛ излезе наяве, ще копаяш плутоний до края на живота си (в продължение на две- три седмици, иначе казано).

Няма да те убеждаваме повече, (защото всички останали доводи не са в наша полза). Промени ли решението си?

Да — на 174.

Не — на 153.

131.

Заинатяваш се.

— Тогава наистина ще умреш! — изхърква Езъл и мечът му полита към теб като голям светещ бумеранг, прерязва подпорите на площадката ти и се връща със свистене в ръката му.

Рухваш заедно с тоновете метал и когато след безброй пропадания и удари стигаш до пода, побягваш нанякъде. Езъл вдига повелително ръка и след теб се устремява летящ поток от тежки предмети. Намираш спасение зад един ъгъл, ала тогава чуваш бръмченето на преследващия те човек-муха и разбираш, че всичко е свършено... Но не е!

Точно зад теб, прикрепена към някакъв хидравличен кран, виси гигантска мухобойка. Мигновено се хвърляш в кабината и хващаш лоста за управление.

Бръмченето приближава...

“Кацни ми!” — шепнеш несъзнателно. Потните ти пръсти стискат до болка твърдата пластмаса. — “Кацни ми!”

Вече е съвсем близо...

“Кацни ми! Кацни ми! Кацни ми!”

С див рев Езъл излита иззад ъгъла и се понася срещу теб. Рязко дръпваш лоста и мухобойката се стоварва на пода с титаничен трясък, който за момент заглушава всичко...

Отваряш предпазливо едното си око. Облаци прах се кълбят из въздуха и бавно се стелят наоколо. Бръмченето е утихнало!

Мини на 156.

132.

Затова пък има ръце и пръсти, с един от които ви посочва едрият мъж с физиономия на контрабандист. Той е седнал в един ъгъл и мрачно се е вторачил в чашата си с блатно уиски.

— Доколкото разбирам, нуждаете се от човек, който да ви закара нелегално до сцената на митинга — изрича тежко той, без да вдига очи.

Под погледа му чашата се размърдва неспокойно.

— Горедолу — отвръща Бети, щом се убеждава, че ти нищо няма да кажеш.

— Попадали сте на подходящия човек. Но в крайно неподходящ момент — казва подходящият човек и ви посочва столовете до себе си. — Седнете и аз ще ви разкажа тъжната си история.

Тъжната история, в общи линии, се занимава с това, как той уреждал транспорт по специалната засекретена подземна железница и правел шури пари, но връзката му в тукашната гара пипнала грип точно по време на най-интересната част от митинга, когато падали най-шури пари, и сега на него не му оставало нищо друго, освен да седи, да си пие блатното уиски и безучастно да гледа как всяка минута губи ама наистина страшно много шури пари.

Запиши си кодовата дума “Стоножка” и излез на улицата:

Ще потърсиш още сведения в някое информационно бюро — на 177, ще използваш факта, че сте ченгета — на 194, или ще преминеш към порешителни действия — на 159?

133.

Сравнително навреме ти идва наум, че корабът-терминатор е инструктиран да пази хората под вас от разни падащи неща — например горящи отломки от космически кораби — и не би могъл да те унищожи иначе, освен с...

— Дезинтегриращо оръдие! — изпищява Бети. — Уили, цели се в дезинтегриращото оръдие!

Уили пък взима, че улучва. Корабът-терминатор се поколебава и побягва панически под жалкия ви картечен обстрел.

Остава ти само едно.

Мини на 149.

134.

Както си сръбваш кафенцето, се задавяш смъртоносно и издъхваш в

обятията на Бети и Уили.

Върни се на 1 и се придържай по-стриктно към генералните директиви.

135.

Шансовете ти в схватка с полицейски кораб-терминатор са точно едно към две. Ако искаш да ги изпробваш, хвърли един зар и:

От 1 до 4 — мини на 150.

Пет или шест — продължи на 133.

Ако тази информация е охладила желанието ти за пряк двубой, отлитай към паркинга — на 178.

136.

Ех, Джърк, Джърк... Не видя ли табелката "Внимание! Взривоопасно!" върху трюмовете на шлепа? Кариерата ти завършва по бляскав начин.

Мини на 164.

137.

— Осъществен е визуален контакт — обажда се свенливо бордовият компютър.

Бети чатва един примамливо оцветен клавиш и големият екран пред вас охотно изобразява пришълеца.

— Божичко! — казваш след прилична пауза.

— Ами че това е поне хиляда пъти по-голямо от нашия кораб! — доизрича мисълта ти Уили.

— Междузвезден шлеп, модел "Богатир 16" — доста по-адекватно се намесва Бети, тършуваща из файловете. — Произведен през... 2116 година?!!!

Загадката е пълна. Подобно допотопно чудовище отдавна може да се види само на картинка, а това тук изглежда съвсем истинско и на всичкото отгоре продължава да излъчва радиосигнал.

Ако цялата тази работа ти намирисва на капан, можеш да дадеш заповед за стрелба — на 165.

Ако ти се струва, че подобно действие не се вменява твърде в първоначалното ти намерение да се притечеш на помощ, продължи на 190.

138.

Информацията, макар и толкова оскъдна, е достатъчно обезпокоителна. Какво ще предприемеш?

Светкавично бягство с помощта на хиперпространствения двигател на катера — на 173. На първо време нищо — на 183.

139.

Светкавично опирате гръб в гръб и засипвате прииждащите нападатели с плазмена градушка. Резултатите на първо време са обнадеждаващи, но скоро става ясно кой ще надделее в крайна сметка.

— Да изчезваме на епизод 201, преди да са ни отрязали пътя! — изкрещяваш.

140.

Първите впечатления от бар “Ха, наздраве” са изключително добри. Сепарета по ъглите, спретнати масички, сумрачен дансинг. Сред меката светлина на разноцветните прожектори няколко същества се люлеят в реге-ритъма на неостаряващия Джими Съмървил.

— Това е животът, Уили! — въздъхваш блажено, отпусайки се в съседното на неговото кресло. Бети всеки момент ще донесе кафенцата. — Проклет да съм, ако мръдна оттук!

— Стига глупости, капитане — промучава мрачно той. — Забравихте ли Езъл и Полковник?

— XXXXXXXX им на Езъл и Полковник — казваш неуверено. — Един път се живее. Писна ми да...

Уили е прав, колкото и да не ти се иска да го признаеш. Дългът ви зове.

Ще станеш и ще се помотаеш из бара с надеждата да попаднеш на нещо по следствието — на 193.

Или ще си изпиеш кафето и ще си ходиш — на 184.

141.

Имаш известни шансове да го сториш.

Ако хвърлиш четно число, успяваш — на 149, а ако числото е нечетно, докато се насочваш към сцената, изневиделица се появява охраняващият кораб- терминатор и те погва — на 150.

142.

Най-хубавото на книгите-игри е това, че дават пълна свобода на избора.

Размисли отново. Защо да не отседнеш в този бар? Малко почивка няма да навреди нето на теб, нито на изнурения ти екипаж, още повече че, доколкото си спомняш, не си тръгнал кой знае накъде. Няма да ти напомняме и задължението да събираш сведения, а колкото до... Реши ли се вече? Чудесно! Минаваш на 185.

143.

Аякс — планета от типа на Земята, но с повечко небостъргачи — е една от най-напредничавите планети в Галактиката. Триоките й жители построили първите си сгради на четири-пет етажа още в палеолитната си епоха и продължили в този дух, а когато първият им космонавт излязъл в околопланетна орбита, отбелязал: "Оттук Аякс прилича на мъничък беззащитен таралеж. Хора, моля ви, пазете го!" Малко по-късно, някои от небостъргачите на Аякс започнали да закачат с върховете си луната Парис, а центърът на тежестта на планетата бил безвъзвратно изместен. Аякс постепенно хлътнала в СИЛНО изтеглена елиптична орбита и скоростта й на въртене станала изключително неравномерна.

"Когато Аякс е в перихелий, на хората от лунната колония "Парис 3" шапките им изхвъркват в Открития Космос. Елате и се повъртете на най-голямата центрофуга в Галактиката!", се казва в една рекламна брошура.

Мини на 129.

144.

Измъквате се от кораба, като забравяте да го заключите, и след едно почти свободно падане с асансьор излизате на улицата. Около

небостъргача-паркинг е оформено малко градче от закусвални и информационни бюра. Къде ще потърсиш сведения за това, което те интересува?

В информационно бюро — на 177.

В закусвалня — на 145.

145.

Влизате в една закусвалня от веригата “Макгайвър”, украсена с жълто-синята емблема на фирмата — кактус, омотан в тоалетна хартия. С кого ще поведете разговор?

С бармана — на 172.

С най-подозрителния на вид от посетителите — на 157.

146.

Намъкваш се в третия скафандър, преодолявайки рутинния пристъп на клаустрофобия, и заедно с освежения си екипаж влизаш в кабината за херметизация. Според Извечните правила, точно на този етап от всяка акция в открития космос се прави задължителна проверка на кислородните системи, вътрешните комуникации и пр., но, разбира се, не можеш да очакваш от Уили да помни и това... Преди да се усетиш, той вече е натиснал копчето за разтваряне на шлюзовете и вие сте изсмукани навън заедно с въздуха от камерата. Хвърляш поглед наоколо. Двамата се премятат покрай теб като непохватни зелени пеперуди в безкрайния мрак.

— Уили, ти си идиот, край! — казваш в ефир.

— Роджър, капитане — отвърща чинно идиотът. — Виноват, край.

“Поне радиото е в ред” — мислиш си.

Включвате едновременно реактивните двигатели на гърбовете си и се понасяте към огромния мрачен “Богатир” в идеално “V”.

Как ще осъществиш десанта?

През командния пункт — 203.

През трюмовете — 204.

147.

Докато напускате шлепа с една совалка, сте нападнати и убити от един

десантен отряд на ККК (Космически Командоси-Камикадзе). Полковник Полковник се отървава от вече ненужния си слуга, както и от сина му, който е научил твърде много, и приключва по много елегантен начин с цялата история, като те обявява посмъртно за герой, който е открил ужасяващия мафиот Езъл Мухата, но е загинал в неравния бой, преди да дойдат подкрепленията.

Мини на 164.

148.

Брависимо, Джърк! Наистина ли смяташе, че ще успееш да се промъкнеш неусетно като снежинка? Ставаш жертва на една разярена акушерка.

Мини на 164.

149.

— Какво правиш? — осведомява се Уили с нотки на истерия.

Натискаш газта и спирачките едновременно:

— Можем да чакаме цял живот, без да се срещнем с тоя Хсинг, дяволите го взели! Трябва да му привлечем вниманието!

Това се оказва доста лесно. Миг по-късно корабът заорава в сцената и застива, оплетен в кабелите на озвучителната апаратура.

Мини на 167.

150.

След кратка престрелка и щургане насам-натам корабът-терминатор те сгащва в един ъгъл и пуска в действие дезинтегриращия си лъч. След употребата му от вас и катера не остава и атом.

Това е краят. Пробвай пак на 1, ако ти стиска.

151.

Върху един неголям астероид, движещ се успоредно с вас, е окачена ярка неонова реклама:

 БАР
ХА, НАЗДРАВЕ
ЗАПОВЯДАЙТЕ ПРИ НАС!!!

По всичко личи, че самият бар е ВЪТРЕ в астероида. Ако желаеш да последваш неоновия съвет, продължи на 185.

Ако искаш да се разкараш оттук, мини на 142.

152.

Продължаваш да висиш, като даваш по малко газ, за да поддържаш кораба на едно и също място над въртящата се планета. Прави впечатление, че небето над главите на хората е чисто, като се изключат периодично излитащите рояци гълъби, балони и фойерверки. Причината за това се появява след минута във вид на могъщ кораб-терминатор с полицейска регистрация.

— Напуснете незабавно! — изтърсва корабът с няколко високоговорителя, като за момент заглушава врявата отдолу. — Най-близкият паркинг е на половин час път на юг-югозапад.

Поколебаваш се.

— Престоят на превозни средства над митинговото пространство е строго забранен! - продължава неумолимо корабът.

Ще поведеш разговор — на 187.

Ще атакуваш кораба — на 135.

Ще се подчиниш на заповедта, отправяйки се към паркинга — на 178.

153.

Май не осъзнаваш сериозността на положението. Върни се на епизод 130, прочети го отново, дума по дума, и пак ела тук!

Промени ли решението си?

Да — на 174.

Не — на 154.

154.

Абе ти не разбра ли, че по сценарий трябва да се намесиш?! Отивай на 137!

155.

Езъл Мухата разперва огромните си ципести криле и с бърмчене се спуска пред теб. Никога не си и предполагал колко основателен е прякорът му. Страшният престъпник всъщност е кръстоска между човек и муха!

— Какво стори с приятелите ми, гадино? — питаш.

— Дълбоко замразяване — охотно обяснява Езъл. Дишането му е мощно и хрипливо изпод лъскавия черен шлем. — Ако толкова са ти притрябвали, можеш да си ги размразиш на газово котлонче.

— Бий се! — изреваваш и размахваш жужащи светлинен меч, появил се в ръката ти.

Лорд Езъл светкавично включва своя и парира удар с грациозно превъртане, при което дългият му тъмен плащ се развява с шумолене.

— Виждам, че са те обучили добре — изхриптяв той, докато плавно се завърта на място, следейки поглед бързите ти финтове. — Ала ти нямаш никакъв шанс срещу Тъмната страна на Силата...

Изкрещяваш и атакуваш с двойно предно салто, но Черният Лорд отново отклонява меча ти, концентрираната му светлинна енергия прерязва искри един подпорен стълб. Огромната платформа рухва над теб, но ти успяваш да отскочиш и с главозамайваща серия от нови салта се добираш до една от горните площадки, опрени в стената.

— Премини на страната на Мрака, млади Тобиас! — извиква отдолу Езъл. — Това е единственият път! Това е истинската мощ!

— Никога! — кресваш, надеждно скрит в сенките. Той млъква, размишлява известно време и обявява:

— Трябва да знаеш нещо, Тоби...

— Казвай де!

— Аз съм твой баща.

Мини на 166.

156.

Вдигаш мухобойката. Езъл Мухата наистина лежи отдолу, размазан така, като само една муха може да бъде размазана.

— Тоби! — внезапно изхриптява отпечатъкът от Езъл.

Приближаваш се внимателно.

— Ела до мен, сине — хрип — мой!

Подчиняваш се.

— Махни тази — хрип — моя каска-маска. Искам — хрип-хрип — преди да умра, да видя лицето ти — хрип — със собствените си очи... хрип.

Бавно сваляш черния шлем. Лицето под него може да принадлежи както на баща ти, така и на която и да е двуметрова муха. Блажена усмивка е разтеглила лигавите челюсти.

— Сега — хрип — аз съм свободен, а не — хрип-хрип — роб на чудовището Полковник — хрип — благодарение на — хрип-хрип — теб, синко...

— Татко! — отронва се от устните ти.

— Гордея се — хрип — с теб, момчето ми.

— Не умирай...

— ...хрип... Сбогом, Тоби! ...хрип...

Езъл Мухата умира щастлив.

Мини на 206.

157.

Най-подозрителният от посетителите е галфин от Годлейн и изобщо няма уста, с която да говори. Мини на 172, за да опиташ с бармана.

158.

Все още се намирате в Астероидния пояс, но...

— Вече сме в Централното течение! — изпищява радостно Уили. — Спасени сме!

Така си е, поне на първо време. Централното течение всъщност представлява истинският астероиден поток, около който по-късно се е натрупало всичко останало. Тук маневрите са значително по-лесни, а и някакси по-приятно е да наблюдаваш обикновени прилични скални късове, вместо стари умивалници, бананови кори и консерви с изтекъл срок на годност.

— Капитане, погледнете това — обажда се Бети.
Погледни на 151.

159.

Отново запалваш нитроглицериновия двигател на “Додж”-а и колата заплашително изръмжава няколко пъти, докато ти, Бети и Уили си лепвате по едно зловещо изражение. Дотук добре! А по-нататък?

Ще се отправиш обратно към центъра на митинга, решен на всичко, за да се срещнеш с Хсинг и не по-малко неудържим от него — на 160.

Ще атакуваш местния полицейски участък, за да принудиш колегите си да ти окажат съдействие — на 176.

Ако имаш кодовата дума “Стоножка”, можеш да минеш на 196.

160.

След половин час сцената отново изниква на хоризонта. Как по-точно смяташ да проявиш неудържимостта си?

Незабавно ще атакуваш сцената — на 141.

Ще изчакаш развоя на събитията, висейки във въздуха — на 152.

161.

Корабът-терминатор изобщо не проявява желание да те изслуша. Единственият ти коз е убеждението, че няма да посмее да взриви колата ти над тълпата, но корабът го надцаква с наличието на дезинтегриращ лъч, след употребата на който от вас не остава и атом.

Приключението ти току-що свърши, капитане. Можеш да започнеш отначало, ако все още ти се иска.

162.

Скоро попадате в обширна сумрачна зала, изпълнена с дълги мълчаливи редици от товарни работи. Дългото безрезултатно търсене ви е изнервило дотолкова, че дори и тази миролюбива гледка ви стресва, но след миг на колебание все пак продължавате между тях, озъртайки се

неспокойно.

Изведнъж Уили надава кански писък и изстрелва цял пълнител напосоки. Добираш се пълзешком до най- близкия ключ за осветление, скимтейки от ужас, и запалваш лампите. Картината е ужасяюща.

Мини на 200.

163.

Ами добре! Като не разбираш от намеци...

Пет минути след като двамата се превхърлят на борда на “Богатир”, някакво древно артилерийско приспособление, стърчащо край командния пункт на шлепа, взема на прицел катера и го разпилява с един изстрел.

Не ти остава време да гадаеш дали това е вражески акт или отмъщение на собствения ти разбунтувал се екипаж.

Мини на 164.

164.

— Абе Блонд, к’во да го правим тоя шаран?

— Пак ли умря?

— Пак.

— Безнадежден случай, а?

— Цяло нещастие, братче. Чудя се защо продължава да се мъчи.

— Пращай го на 1 и толкоз!

— Жал ми става. Сигурно му е писнало на човека... Дай да направим нещо по въпроса.

— Както кажеш, Уейн. Мен ако питаш, много ги глезиш, ама...

- Карай да върви... Слушай, читателю, така и така не ти остава много до края, затова този път ще си затворим очите. Върни се на епизода, където оплеска нещата (ако можеш да го намериш, де) и избери нещо друго.

— Хайде! И ни споменавай с добро.

— Моя беше финалната реплика, Блонд.

165.

Тъй ами! Какво ще му цепиш басма!

— Уилиам, сега всичко зависи от теб — полагаш длан на рамото на бордовия стрелец. — Вярвам, че няма да ни подведеш... Поне този път.

— Няма начин да не уцеля, капитане! — заявява бойко той.

Един бърз, изпълнен с подозрение поглед към екрана те убеждава, че Уили е прав. Шлепът отдавна е изпълнил цялото зрително поле.

Опитай Шанса си!

Ако любимият ти автор на книги-игри е Майкъл Майндкрайм, мини на 136.

Ако е който и да е от останалите, иди на 199.

166.

— Не е възможно! — шепнеш отчаяно, стиснал юмруци. — Баща ми е загинал още преди раждането ми! Не е възможно!

— Не те лъжа, Тоби — уверява те Езъл. — Наистина, когато паднах в онзи казан с разтопен метал при изпълнение на служебния си дълг, бях на косъм от смъртта, но полковник Полковник ме спаси... и ме превърна в това, което съм сега.

— Полковник Полковник! — възкликваш.

- Чак сега ли загоря? Той стои зад всичко, момчето ми. Езъл Мухата всъщност е той, а не аз.

— Но тогава защо...

— Твоята мисия трябваше да създаде впечатление за активна следователска дейност, и то без да дава конкретни резултати. Справи се блестящо, признавам. Създаването на Мегаспециални полицейски части, което наистина щеше да въпрепятства бизнеса на Полковник, беше отложено.

Размърдваш беззвучно устни, осмисляйки всичко казано дотук.

- С това вече е свършено, Тоби — отново се обажда Езъл. — Ти си моят изгубен син и сега, когато те намерих, трябва да се върнеш при мен. Аз съм дясната ръка на Полковник, ти ще бъдеш лявата.

- По-добре да умра! — викваш, при което губиш нишката на логическите си разсъждения.

- Не можеш да избягаш от истината, Тоби — не се предава Езъл.

Е, Тоби?

Ще постъпиш както иска той — на 147.

Ще се биеш — на 131.

167.

След две минути спринтране нагоре-надолу по сцената и ръкопашен бой с охраната (в който Уили получава възможност да прояви способностите си и съзнателно я пропуска) се озовават, кажи-речи, лице в лице с Великия Месия Хсинг. Кажи-речи, защото Хсинг Неудържимия ви е обърнал гръб и в момента си плюе на петите. Подгонват го пред очите на втрещената тълпа, обграждат го с Уили, а Бети използва объркването му, хвърля се като първокласен футболист и го поваля по корем.

- Ще ви осъдя! — виква Хсинг, щом се посъвзема.
- Ще ви съдя до гроб, откачалници такива! Току-що изгубих милиарди! Разбирате ли: милиарди!
- Господин Хсинг... — подемаш.
- Милиарди! — повтаря той съкрушено. — Великият Месия Хсинг преследван от ченгета по сцената! Кой ще ми повярва сега?!
- Господин Хсинг...
- Как ще предскажа бъдещето на Вселената, след като не мога да предскажа собствените си гафове?!
- Господин Хсинг...
- Да?
- Имаме един въпрос към вас. Къде е Езъл Мухата?
- Езъл кой?
- Езъл Мухата — повтаря Уили услужливо.
- Че аз откъде да знам бе, момчета? — казва Хсинг с неподправен трагизъм.

Публиката бавно започва да опразва пространството пред сцената. На хедбенгърите ще им трябват около три седмици, за да стигнат до паркингите и колите си. Слизат от Хсинг Неудържимия и му помагат да се изправи.

- Това е провал — прошепва той, гледайки намръщените тълпи. — На това аз му викам провал.

— Защо не можете да ни отговорите? — упорства Бети.

Хсинг се обръща с крива усмивка:

- Знаеш ли, скъпа, тази сутрин половин час съм си търсил четката за зъби. Аз съм обикновен, разсеян, ограничен човек като всички останали.
- Аз не съм ограничен — обажда се Уили.
- Бях започнал да се уморявам — казва Хсинг замислено. — Милиарди хора, тонове пари... Какво ли щях да правя с тях?

Тихо си обръщате и си тръгвате.

— Внимавайте! — подвиква месията след вас. — Третото стъпало

надолу от сцената е счупено! Един от вас ще падне!

- Как ли пък не — казва скептично Уили, препъва се и се затъркаля надолу по стъпалата.

Бети разтревожено хуква подире му. Ти оставаш за миг на върха на стълбите и хвърляш последен поглед на Хсинг.

- Понякога все пак познавам — той свива рамене. — Приемете малкото ми предупреждение като благодарност, че ме избавихте от всичко това.

Кимваш и поемаш надолу, като внимателно прескачаш третото стъпало. В този момент Хсинг ти е по-близък от всички на света. И ти си уморен, и на теб ти тежи непосилното задължение да се бориш с най-могъщия злодей за 3114-та година двацет и четири часа в денонощието... но и ти чувстваш нещо. Краят е близо.

Никой не върваше, че откаченият
полицейски патрул някога ще успее
да изпълни мисията си. Нито Езъл
Мухата, нито полковник Полковник,
да не говорим за скептичния
читател. В интерес на истината,
дори авторите не допускаха, че това
може да се случи...
Но Съдбата бе на друго мнение.

168.

Сред безбрежния черен космически океан, като прашинка в безкрая, се носи самотният патрулен катер.

- Деветка коз, после вземам с дама валето спатия и надцаквам попа ти с асо... Капо! — обяснява доволно Уили.

Удряш картите в масата и изругаваш през зъби:

- Мошеник си ти, Уилиам Морн, но някой ден ще те науча аз...
- Хайде, хайде, капитане — хили се Уили като пача в тенджерата, — не го

вземай навътре. Не си толкова лош играч, колкото всички до един смятат, че си...

- Бети, дръж ме! — изреваваш и скачаш от креслото. — Ще му смачкам самодоволната мутра на това...
 - Я по-тихо, вие двамата — скастрия ви Елизабет, вторачена в екрана на радара. — Струва ми се, че засякох...
 - Добре де, размеси картите и ще играем пак.
 - Да размеся картите?! Аз ще ти избия...
 - Тихо бе!!! — извръщява Бети. — Нещо идва право срещу нас!
 - ...зъбките!... Какво?!
 - Не знам какво, но е голямо поне хиляда пъти колкото нашия кораб!
- Мини на 138.

169.

— Почивка ли?! — казваш подигравателно, докато катерът се изскубва от Астероидния пояс.

- Тихи барчета ли?! — добавя Уили със същия тон.
 - По-хубаво да се опитам да прегриза гърлото на Езъл — озверяваш се, — отколкото...
 - Ще имаш тази възможност — прекъсва те хладно Бети.
- Поглеждаш я стреснато.
- Успях да разпитам бармана, преди да провалите всичко. Има един човек, който знае къде е Езъл Мухата, един човек, който знае всеки отговор, един...
 - Но кой, кой?! — мучите с Уили.
 - Търпение, момчета! Тоби, дръж курс към Аякс.
- Мини на 170.

170.

Известно време не слизаш от педала за газта на мощния катер, подминаваш една-две блуждаещи комети, одърпани от гравитационните полета на безброй звездни системи, и с удовлетворение съзираш бледото слънце Хес право пред носа на кораба.

— Това чудо харчи само половин кило нитроглицерин на парсек! — възкликваш, разглеждайки уредите по таблото. — И то при средна скорост 29 „с“!

Никой не подсвирва от изумление. Бети и Уили кротко спят по креслата си. Ухилваш се злобничко и скачаш на спирачките. “Додж”-ът замръзва на място, в резултат на което екипажът ти едва не излиза през предното стъкло.

- Стигнахме! — съобщаваш весело. — Пригответе се за среща с Великия Месия Хсинг, деца космически!
- Направи нещо подобно още веднъж и ще си отнесеш зъбите в шапката — изръмжава Уили.
- Защо ли започвам да треперя от страх? — отвръщаш саркастично, влизайки в положение за кацане.
- Не забравяй, че съм специалист по ръкопашен бой — казва той заплашително и се затяга с колана за креслото.
- Абе...
- Стига сте се правили на мъжкар — обажда се уморено Бети. — Вече и читателите не можете да излъжете.

Млъквате гузно и всеки се съсредоточава в задълженията си. Кацането на Аякс не е най-лесното нещо на света.

Защо, ще разбереш на 143.

А ако вече знаеш, мини на 129.

171.

Достоен завършек на бляскавата ти кариера, капитан Тоби Дъжрк! Корабът, заедно с всички вътре, приключва съществуването си в красива експлозия след фронтален сблъсък с розова тоалетна чиния.

Можеш да опиташ пак на 1 и внимавай да не попаднеш отново тук!

Барманът е галфин от Годлейн и изобщо няма уста, с която да говори.

Мини на 132.

173.

Ако си чел внимателно, би трябвало да знаеш, че употребата на хиперпространствен двигател от пилот с твоята квалификация е равностойна на разходка с ролкови кънки по корниза на най-високия небостъргач на Аякс, а фактът, че първите два случая на такава гавра със Съдбата нямаха непоправими последствия би трябвало само да изостри подозренията ти относно изхода на следващия.

Както и да е, станалото-станало. Няма нищо по-гадно от дълги, умни

изречения, когато вече си сгазил лука. С двайсет и шест думи: този път катерът ви излиза обратно в трите измерения не къде да е, а точно в центъра на една малка планета в другия край на Галактиката.

Каквото човек сам си направи, и Дяволът не може да му го направи!

174.

Бояджия!

Мини на 137.

175.

Прибави 5 към точките си за Авторитет пред екипажа и се прехвърли на 146.

176.

Това се оказва по-лесно, отколкото изглежда. Пикираш към сградата, хладнокръвно взривяваш покрива и кацаш горе-долу в кабинета на началника на управлението.

— Наистина се нуждаем от съдействие — обясняваш му. — Не че имам нещо против вас...

— Слушай, пикльо! — прекъсва те Бети. Обидата, слава Богу, е по адрес на началника. — ТРЯБВА да се срещнем с Хсинг и не ме интересува как ще го уредите, нито колко от вас ще изпозастрелям, ако не го уредите. Въпроси?

Няма. Едно полицайче закарва кораба ви до паркинга, а вие самите, нахранени с понички и напоени с кафе, се качвате на подземния служебен влак, който по мрежа от тунели ви закарва до една от подземните служебни гари, достъпът до която е възможен само за хората от поддръжката, охраната и нахалници като вас.

Мини на 167.

177.

Влизате в малка сграда на 118 етажа, боядисана отвън и отвътре в

крещящо червено и ослепително бяло.

- Мога ли да ви помогна? — приближава се към вас една от служителките.
- Имаме въпрос за Хсинг Неудържимия — казваш тържествено.
- Всички имат въпрос за Хсинг Неудържимия — констатира тя, без да се впечатли особено. — Попълнете нужните бланки. С малко късмет ще можете да се включите в списъка на желаещите за митинга на Годлейн след дваайсет и шест години.
- Двайсет и шест години? — повтаря изумено Бегли.
- Ако нещо се случи на Хсинг през това време, не дай си Боже, парите ви ще бъдат върнати незабавно. Ако митингът бъде отложен, бланките се презаверяват за следващия.

Излизате обезсърчени, без да попълните бланка.

- Може би трябваше — въздъхва Уили. — Ако до дваайсет и шест години не открием Езъл Мухата, ще ни влезе в работа.

Поглеждаш го.

- Майтап бе, Уили! — извиква той. — Искам да кажа: майтап бе, Тоби! Ако искаш да провериш как стоят нещата в закусвалните, мини на 145.

Ако не искаш или вече си бил там, остава ти възможността да използваш факта, че сте полицаи — на 194, или възможността да си пробиете път с бой — на 159.

178.

Едва към края на континенталния масив, на който се провежда митингът, тълпата се разрежда и малко по-късно свършва. Паркингът се помещава в един небостъргач и е натъпкан догоре.

- Оттук до сцената са три седмици умерен ход — обажда се замислено Уили, щом паркираш.
- И то без да отчитаме факта, че пътят натам е зает от милиарди хора, силно неодобряващи полицаите, които се бутат напред с лакти — допълва Бети.

Замисляш се. Сигурно има някакъв канален ред, по който желаещите могат да зададат въпросите си на Великия Месия Хсинг. Нали, в края на краищата, работата му е да отговаря на въпроси.

Ако решиш да действаш в тази посока, мини на 144.

Полицейските Ви униформи, съчетани с малко хитрост, вероятно също ще свършат работа — на 194.

Ако нямаш нищо против по-брутални действия, дай газ — на 159.

179.

Избери един от изброените варианти:

Ще отпрашиш в срещуположната посока — на 130, ще включиш камуфлажното поле на кораба и ще си траеш — на 130, или също ще пуснеш в ефир “S.O.S.” и ще си продължиш по пътя — на 130?

180.

Ако толкова си падаш по тия неща, гледай “Пришълци II” или “Видове”
А сега се върни на 198 и избери нещо друго.

181.

— Този шлеп е гнездо на Пришълци! — съобщаваш, прегракнал от ужас. — А точно пред нас е Акушеро- гинекологичното им Отделение!

Бети и Уили не удържат да проверяват правотата на думите ти. Остават двата коридора:

Вдясно — 182.

Вляво — 162.

182.

Няколко минути по-късно навлизате в сводеста, добре осветена зала и спирате неуверено. Една от стените ѝ представлява мозайка от гигантски панорамни стъкла, зад които се таи Космосът, а покрай останалите са изградени многоетажни метални платформи, свързани със стълбища. Подът е на различни нива и тук-там хлътват шахти или пък стърчат огромни подпорни стълбове, крепящи новиш платформи.

Обръщаш се за коментар към Бети и Уили, но изведнъж отнякъде падат два тлъсти сини лъча и спътниците ти мигновено се превръщат в учудени ледени блокове. Бластерът ти се покрива със скреж. Зяпваш глупаво нагоре и погледът ти най-сетне попада върху една от най-високите площадки. Следва пауза.

— О, здравей, Езъл! — казваш хладно. — Светът е малък, а?

— Чаках те, млади Тобиас — отвърща познатият ти от началото на книгата глас, обезобразен допълнително от някакво отвратително

свистене.

— Знаех, че ще дойдеш. Рано или късно.

Мини на 155.

183.

И по-добре! Няма нищо по-опасно от прибързаните решения и особено от прибързаните решения на капитан Тобиас Джърк.

— Чуйте това! — обажда се напрегнато Бети и усилва звука на радиоуредбата.

Вълна от прашене, писукане и свистене залива кабината, но сред целия шум ясно отеква поривисто морзово послание — сигналът "S.O.S."

— Ново двайсет! — изръмжаваш.

Решавай:

Ще се притечеш на помощ — на 137, или ще се измъкнеш по чорапи — на 179?

184.

Мислиш се за много хитър, а? Гледай сега какво става.

Мини на 134.

185.

Шлюзовете на входа се разтварят автоматично, когато колата увисва пред тях, и ти предпазливо я вкарваш в залата за херметизация, а сетне и в обширния гараж зад вторите шлюзове. Паркираш до един новичък "Нисан", откъртвайки част от бронята му и страничното му огледало, и се обръщаш към спътниците си:

— Някой да има пари за паркингова такса?

Мини на 140.

186.

Разбира се, не всички ВИЖДАТ устата му. Сцената, на която е покачен Хсинг, е едно малко чудо на митинговата архитектура, но е наблюдавана пряко само от около два милиона души. Повечето от останалите дори не

могат да я зърнат, отчасти заради планинските масиви, които ги делят от нея, отчасти заради факта, че Аякс е кръгла и отчасти — най-малката част — заради чудовищната дифракция на светлината, получена в резултат на почти свръхзвуковото околоосно движение.

Всеки от тридесет и двата милиарда души обаче вижда поне два от стотиците хиляди видеоекрани, разпръснати сред множеството, и прекрасно чува гласа на Хсинг Неудържимия, който тъкмо казва:

—... и затова ние сме длъжници, хора! И трябва да се молим! Ето така се молим ние: А-А-А-А-А-А- ААААаааа !

Отговорът на публиката надминава очакванията ти, като почти разнитва крилата на “Додж”-а.

— Тук ли ще висим цял ден? — казва Уили невъзмутимо.

Въпросът е основателен. Всички тези хора вероятно са дошли на Аякс с космически кораби, следователно все някъде тълпата свършва и има паркинг.

Ще го потърсиш ли — на 178, или ще продължиш да висиш, ако не цял ден, то поне още малко — на 152?

187.

— Ние сме полицаи от Лимон — казваш дружелюбно с онзи тон, с който полицаите разговарят помежду си.

— Пука ми — отвърща корабът и продължава с онзи тон, с който полицаите разговарят с отрепките, — Ако не се махнете веднага, ще ви махнем ние!

Е?

Ще се насилиш да продължиш разговора, обяснявайки на кораба-терминатор каква е деликатната ви свръхсекретна мисия — на 161, ще го атакуваш — на 135, или ще се подчиниш на заповедта — на 178?

188.

От предългите обяснения разбираш единствено, че освен през тълпите от хора, към сцената има два възможни пътя: по въздуха (охраняван от кръжащи кораби-терминатори) и под земята, където има секретна мрежа от магнитни релси, по които се движат високоскоростни влакове, предназначени само за хората от охраната и поддръжката на митинга. Освен обяснения, не получаващ нищичко.

Запиши си кодовата дума “Стоножка и избирай отново:

Ще потърсиш сведения в някое информационно бюро — на 177, или закусвалня — на 145. Ще преминеш към по-решителни действия на 159.

189.

Внезапно оставаш сам с мислите ли. Това обикновено означава “съвсем съвсем сам”, но сега някакво натрапчиво съмнение, загнездило се в мозъка ти, използва момента, за да те загложди.

Дали не трябва да отидеш с Уили и Бети?

Май все пак е по-добре да ги натириш сами и да си гледаш кефа.

Да, но ти наистина усещаш нещо. На този шлеп...

Глупости! Въобразяваш си! Откъде-накъде пък точно на този шлеп ще е...

Ами ако е истина? Не можеш да рискуваш по този начин!

Разбира се! Няма да рискуваш и ще си седиш на сигурно в катера.

В този момент пристигат унилите десантници и прекъсват вътрешния ти спор. Решавай без повече колебания:

Отиваш с тях — на 175, или не отиваш с тях на 163?

190.

- Добре тогава! — обръщаш се към гигантския шлеп, заел всички екрани. За твоя изненада гласът ти наистина прозвучава твърдо. — Нека разберем какво криеш!

Извърщаш се решително и попадаш очи в очи с хихикащите зад гърба ти Бети и Уили, които веднага се сконфузват и млъкват.

- Аха! казваш зловещо. — Току-що установих и състава на десантния отряд... Лейтенант Хънъуел, ефрейтор Морн — стягайте скафандрите!
- Ама, шефе...
- Никакво „ама“ — отсичаш и добавяш наум - “Ще ви обадя аз на вас!”

Двамата обърсват тъжно нос и се помъкват към вратата с надпис “Гардеробна”.

Мини на 189.

191.

Ха така, Джърки! Удари им една реч!

Първият Закон на Роботиката наистина гласи, че машината не може по никакъв начин да навреди на човека, но дори и създателят му, мистър Айзък Азимов, не би се опитал да го обясни на банда озверели робот-убийци. Краят ти е колкото възвишено-трагичен, толкова и тъп.

Върви на 164.

192.

— Alea jacta est! — казваш на латински и дръпваш повторно ръчката на хипердвигателя, преди да успееш да размислиш.

Атеистите Бети и Уили се молят тихичко зад теб сврени в креслата си.

Изключи двигателя и върви на 158, за да разбереш какво си сторил.

193.

Едва сега забелязваш, че на съседната маса се е установил някакъв як циклоп, абориген от околностите на Пуулиум, чиято външност издава труден нрав и склонност към алкохолни натравяния. Той също те забелязва.

— Здравейте! — запазваш самообладание. — Хубава музика, а?

— ГАДЕН КРИШНАР! — изръмжава циклопът и унищожителното му кроше те отхвърля през три маси.

Стоварваш се с трясък върху четвъртата, стискайки челюстта си, и с недоумение проследяваш как звярът се устремява към теб, но бива възпрян от верния Уили, който чупи стола си в плещестия му врат. Откъм барплота долита бойният вик на Бети, която тъкмо влиза в изключително лигава схватка с един плъок, очевидно съучастник на циклона, и в следващия миг пространството около теб се изпълва с прелитащи тела,

разпадащи се мебели, шумни удари и приглушени стонове, под звуците на “To Love Somebody”.

Запълзяваш към изхода.

Мини на 169.

194.

В малкото градче от закусвални и информационни бюра, оформено около небостъргача-паркинг, все някъде трябва да има и полицейски участък.

Към него ли ще се отправиш — на 195, или ще потърсиш помощта на някой колега от улицата на 188?

Мини на 188 и не се чуди!

196.

Ако наистина имаш кодовата дума “Стоножка”, а не си още един мошеник, вече си разбрал за съществуването на тайната подземна железопътна мрежа, (виж, ако нямаш думата и си мошеник, сега му е времето да влезеш в правия път. Мини на 188, а?), използвана само от поддръжката и охраната. Тя може да те изведе до самата сцена и Хсинг Неудържимия, който търчи насам-натам по нея и подлудява тълпата.

Оставяш кораба на паркинга и след малко театър и бързо преобличане (и най-вече благодарение на пакетчето “Мегаментос”, с което Бети никога не се разделя), успявате да убедите охраната на подземната гара, че:

1. Ти не си капитан Тобиас Джърк, а хамалин, пренасящ електронни музикални инструменти.

2. Уили не е Уили, а акредитиран журналист, който ще снима Великия Месия Хсинг на сцената.

3. Съдържанието на големия куфар, който мъкнете с обще усилия, не е Бети.

Пътуването с подземния влак е незабравимо. След половин час срирате в служебната гара под сцената и ви остава просто да изкачите едни стълби.

Мини на 167.

197.

Това е много специален епизод, но няма защо да захвърляте книгата с ужас. Противно на установените традиции, случайното му прочитане няма да ви прати автоматично на епизод 1. Вървете на епизода, на който трябва да бъдете, и спокойно си продължете играта.

198.

Бутваш тихичко вратата, надникваш вътре и си глътваш граматиката. В тихия здрач на огромното помещение се мъдрят хиляди големи, противни, кожести яйца на Пришълци. Разбира се, далеч по-важен ти се струва фактът, че върху всяко от тях клечи по един ужасяващ, лъскавочерен, зъбат Пришълец, зает да го мъти.

Захлопваш вратата и опираш гръб на нея — на 181.

Тръгваш на пръсти през залата към изхода — на 148.

Снабдяваш се с огнехвъргачка и атакуваш извънземните — на 180.

199.

Невероятно! Уили не уцелва! По това се познават истинските майстори-стрелци — за тях просто няма невъзможни неща!

Докато търсиш подходящи думи, с които пълноценно да изразиш чувствата си, неочаквано съзираш табелката върху трюмовете на шлепа... и наистина изгубваш дар слово.

— “Внимание! Взривоопасно!” — прочита я Бети вместо теб. — Уили, ти току-що спаси живота ни!

Отправляш безмълвна благодарност към всички благосклонни богове и към все още недоумяващия Уилиам, след което преминаваш на единствения възможен епизод — 190.

200.

Един от роботите е сграбчил Уили за глезена и се опитва да му смъкне „скафандъра“. Така и не успява, заидото Бети му подпалва платките с изстрел в гърба. Уили обаче не спира да пици и се оказва, че има право, защото всички работи внезапно се размърдват като чудовищни бръмбари и изведнъж отвсякъде започват да се протягат и щракат металните им

крайници.

Вие се хвърляте:

В отчаяна битка — на 139, към далечната отсрещна врата — на 201, в разяснения относно Първия Закон на Роботиката — на 191.

201.

Кой знае защо, успявате да се измъкнете, без да ви докопат. Продължавате напред.

Мини на 182.

202.

Ти си полицай Тобиас Джърк, капитан на космически пат...

Не толкова отдалеч.

От известно време си по следите на Езъл Му...

Още по-накратко.

Корабът ви, нитроглицеринов “Додж” модел 38 година е бивша собственост на покойния капитан Маргарит Кобрети. За разлика от стария ви патрулен катер, той разполага с хиперпространствен двигател и именно на употребата му (твърде неумела, впрочем) дължите сегашното си местоположение. Намирате се, по всичко личи, в Астероидния пояс (разнородно течение от междוזвезден боклук, движещо се по границите на Галактическата Република), наричан за яснота Бунището на Цивилизацията. Всяка ненужна вещь в пределите на Галактиката е намерила тук вече покой, нарушаван единствено от некадърници от твоя мащаб. Като се има предвид фактът, че първото включване на хипердвигателя ви пренесе тук чак от района на Техносвят, екипажът и авторите охотно ще ти преотстъпят възможността сам да решиш дали да поемеш такъв риск (и сам да се биеш по главата след това, ако още е на мястото си).

Върни се на 1.

П.П.: Онова за невероятните пилотски умения беше майтап, разбира се.

203.

Бавно напредвате към вътрешните зали, пристъпвайки в строг боен ред по високия тесен коридор. От тавана висят огромни, натежали от прах вековни паяжини, оплитат се в предпазливо вдигнатите ви бластери и извикват в съзнанието ви мисълта за създателите си.

— Капитане! — стряска те гласът на Бети в шлема ти. — А сега накъде?

Коридорът подло се разклонява в две посоки, а точно пред вас, за да затрудни допълнително, избора ти, се намира солидна метална врата.

Решението ти е:

Наляво — на 162.

Направо — на 198.

Надясно — на 182.

204.

Внимателно крачите между безбройните контейнери с бензин А-86, подредени в необхватните товарни помещения. Навсякъде висят табелки “Пушенето строго забранено!”. Тук-там се мярка и резервният вариант: “Моля, не хвърляйте незагасена цигара!”

След три изключително скучни часа най-сетне се измъквате от трюмовете. Чака ви избор във формата на два абсолютно еднакви коридора. Въздъхваш и бръкваш в джоба си за монета.

Ези — на 182.

Тура — на 203.

205.

Вратата се плъзва встрани (то какво ли друго може да направи една плъзгаща се врата) и полковник Полковник топло се ръкува с теб, като те потупва по рамото:

— Здравей, Тоби! Седни ей-там!

Сядаш машинално.

— Пура? Кафе? Уиски? Бонбони?

— Сладолед — отвърщаш объркано.

Той делово отваря барчето и ти подава фунийка сметанов с глазура.

— И тъй, полицаи Тоби Джърк, не ви извиках тук случайно.

— Сър? — казваш, ближейки сладоледа.

Той се замисля за миг, преди да продължи:

— А нарочно.

Полковникът става и започна нервно да се разхожда насам-натам:

- Както знаете, Лимон е преден пост на цивилизацията. Галактическата република свършва тук, а отвъд чакат нови територии, пълни с неизвестност. И престъпност, която понякога е толкова могъща, че не успяваме да се справим с нея.
- Често — отбелязваш.
- И така, президентството е разработило проект за създаване на Мегаспециални полицейски части, които да бъдат разположени в граничните територии... — той прави многозначителна пауза.
- Отлично, сър — възкликваш.
- Пълна глупост — казва той меко. — Средствата за тях ще се черпят от местния бюджет, а дори и ти можеш да си представиш какво а съотношението на планетарния бюджет на Лимон и разходите за едnodневен престой на Мегаспециална полицейска част тук.

Той помълчава.

- Аз съм против този проект. Но някои други полковници не са. Затова трябва да се покаже по някакъв начин, че този проект не струва. Че е излишен. Че обикновените полицейски части МОГАТ да се справят с престъпността. Трябва да покажем инициатива и действие.
- Правилно, сър — казваш предпазливо.
- Затова избрах вашия патрул за една необикновена мисия...

Отнякъде долита тиха, героична музика.

- ... Трябва да се преборите с най-могъщата престъпна организация в района на Лимон и да я ликвидирате напълно. След такъв подвиг всички ще се убедят, че е безмислено да се плаща на мегаполицаи, след като и нашите си вършат работата. Наградата, която ви очаква в случай на успех, не се побира в ежедневните ни представи. Ако изобщо може да се говори за пари при такава бляскава слава и всеобщо признание, сумата ще бъде с десет цифри. Приемате ли?

Това зависи само от теб.

Да — на 105.

Не — на 55.

206.

— Хайде разказвай бе, капитане! — моли се Уили, подсмърчайки, и отново отпива от горещия си липов чай с лимон.

— Не сега, Уилиам — отвърщаш мрачно.

Бети се увива по-добре във вълненото си одеало и кихва.

- Наздраве.
- Благодаря.
- Няма защо.
- Моля.
- Стига де! — вече съжаляваш, че първата ти работа бе да размразиш екипажа си на газово котлонче.

Компютърът показва, че “Богатир” вече е достатъчно далеч. Настройваш широкообхватните свръхлазерни оръдия.

- Сбогом, татко! — промълвяваш.

Някъде в черния безкрай, като падащата звезда на нечий отиващ си живот, припламва ярка точица.

КРАЙ

Епилог:

Минута по-късно, с помощта на хиперпространствения двигател се натрисате с все катер в центъра на строго секретно военно съвещание. Там намирате полковник Полковник и си прибирате обещаната десетцифрена сума за изпълнение на мисията, като веднага след това го изпявате на самия Галактически Президент, присъстващ по една случайност. В последствие се оказва, че Полковник е планирал атентат срещу президента (и то на същото това съвещание), с цел да заграби върховната власт, така че от Президентството пък получавате двайсетцифрена сума. В следствие на всичко това, разбира се, ставате не само безбожно богати, но и по-известни от всички известни личности в историята, взети заедно.

П.П: Уили пропилява целия си дял на бинго и до края на живота си обикаля по заведенията с табелка на гърдите:

Аз убих Езъл Мухайта!

ФЕН-КЛУБ

“ПАТРУЛ ЗА АДА”

ОФИЦИАЛЕН БЮЛЕТИН — БРОЙ I

Днес, 29.09.1997 г., на територията на издателска къща “МЕГА” бе учреден Официално Оторизираният и Единствено Легален фен-Клуб “Патрул за ада”, който няма да издава друг бюлетин освен настоящия, няма да има сборки, няма да събира членски внос и няма да приема нови членове. След като беше приет Тайният Устав на Клуба и бяха раздадени Почетните Знаци на Висшия Съвет на феновете, членовете пристъпиха към разпределяне на ролите помежду си.

Въпреки огромното ѝ нежелание, ясно изразено в редица гневни, писма и шумни телефонни разговори, феновете решиха Върджил Дриймънд да поеме ролята на Бети Хънгуел, като използваха физическото ѝ отсъствие в типичния за Мегасвета коварен стил.

След вземането на горното решение избухна ожесточен спор, защото всички останали фенове искаха да бъдат Езъл Мухата. Преди да се стигне до физическа разправа, един от авторите на книгата, чиято самоличност ще запазим в тайна, обяви спасителното решение: Езъл Мухата бе обявен за шизофреник, който може да поеме в себе си неограничен брой личности, както следва:

Ейдриън Уейн, със склонността му да изпраща малки, нащърбени бележници със заплашително съдържание и много правописни грешки;

Джордж М. Джордж, с привичната му отмъстителност и любов към сложни, засукани и крайно неефективни стратегически планове;

Пепи Станимиров, в качеството му на Големия Шеф, който изрази особено предпочитание към сцената на дуела с лазерни мечове.

За официален марш на клуба бе подбрана песента на Дони и Момчил “Ближи си сладоледа” (който не вярва, да види илюстрацията на стр. 66), а по въпроса за герба членовете ще се произнесат по-късно. Много по-късно.

**Докладчик на Фун-клуб „Патрул за ада”
Робърт Блонд**

О, не. Ще има и продължение.

ДНЕВНИК

Създаден от Ейза^вл

ТОЧКИ НА КОРАБА:

Нема!!!

ТОЧКИ НА ТЕРОЯ: Мухайъ

АВТОРИТЕТ ПРЕД ЕКИПАЖА:

Нема!!!

ПЛАВАЩИ КОДИРОВКИ:

ПЛУВА

НЕ ПЛУВА

Тъ плувъ
тъ не плувъ.

СМЪРТ:

~~УБИТ~~

ЖИВ

|||||

КОДОВИ ДУМИ:

Мухайъ

КОДОВИ МИСЛИ:

Никой не може да победи!
Поймис:

Мухайъ

Мухайъ

